

The Atmanand Prakash. REGISTERED No. B. 431

श्रीमद्विजयानन्दसूरिसद्गुरुभ्यो नमः

श्री

आत्मनन्द प्रकाश.

ॐ | सेव्यः सदा सद्गुरु कल्पवृक्षः | ॐ

नैर्मल्यं मानसं च स्वपरहिकृते जायते सत्प्रवृत्तिः

शुद्धं सम्यक्त्वरत्तं गुणगणाकिरणैर्भासितं प्राप्यते यत् ।

शुद्ध ज्ञानानुरागो गुरुचरणरतिर्लभ्यते चापि पूर्ण

आत्मानन्द प्रकाशे प्रसरति हृदये दुर्लभं किं जनानाम् ॥१॥

पु. १५. } वीर सं. २४४४-चैत्र. आत्म सं. २२. } अंक ९ मो.

प्रकाशक-श्री जैन आत्मानन्द सभा-भावनगर.

विषयानुक्रमशिका.

नं०	विषय.	पृष्ठ.	नं०	विषय.	पृष्ठ.
१	सम्यग्दर्शन पद स्तुति.	... १६६	६	पन्थासल महाशयश्री दानवि-	
२	जैन ऐतिहासिक साहित्य.	... २००	७	न्यछनु व्याख्यान.	... २२०
३	लोकप्रिय यवान्नी कणा...	... २०८	७	अंक सुधारो.	... २२१
४	विवेकशुद्धिनो विनिपात...	... १८४	८	श्री पानसरना प्रतिष्ठा महोत्सव	
५	सूक्त शनावणी रहस्य.	... २१८	८	माटे सुयना.	... २२२
			९	वर्तमान सभाचार.	... २२२

वार्षिक भूख्य ३। १) टपास अथ आना ४.

आनंद श्री-टींग प्रेसमां शाह गुलाबसंद वल्लुबाधये छाप्यु-भा

“ શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્ર. ”

(શ્રીમદ ભાવવિજયજી વિરચિત.)

થોડા વખતમાં પ્રસિદ્ધ થશે.

સર્વે સાધુ મુનિમહારાજ, સાધ્વીશ્રી, યતિવર્ગ અને જ્ઞાન ભંડારના વ્યવસ્થાપકોને ખબર આપવામાં આવે છે કે અમારા તરફથી એટલે બાબુ ચુનીલાલજી પનાલાલજી ઝવેરી તરફથી શ્રી-મદ ભાવવિજયજીની રચેલી ટીકા સહીત શ્રીઉત્તરાધ્યયન સૂત્ર છપાવવામાં આવ્યું છે તે તૈયાર થઈ ગયું છે. જેની કિંમત રૂપિયા પાંચ રાખવામાં આવેલ છે માટે જેને ખપ હોય તેમણે ભાવનગર (કાઠીયાવાડ) શ્રી જૈન આત્માનંદ સભાના સેક્રેટરી ગાંધી વલ્લભદાસ ત્રિભુવનદાસને લખી મંગાવી લેવું જેના નામથી વી. પી. મંગાવવું હોય તેનું નામ ઠેકાણું સાફ અક્ષરે લખવું, પોસ્ટ ખર્ચ કીંમતથી જુદો સમજવો. લીં બાબુ ચુનીલાલજી પનાલાલજી ઝવેરી, દાં કચરાલાલ—મુંબઈ.

અમારી સમાનું જ્ઞાનોક્કાર ખાતું.

માનવંતા લાઇફ મેમ્બરોને નમ્ર સૂચના.

હાલમાં નીચેના ગ્રંથો પ્રસિદ્ધ થયા છે જેમાં નંબર ૩-૪ જેમાં કે પૂરતી દ્રવ્યની સહાય મળેલ હોવાથી મુનિમહારાજઓ તથા જ્ઞાનભંડારોને ભેટ આપવાના છે. તેમજ નંબર ૧-૨-૫-૬ માં દ્રવ્યની અર્ધ સહાય મળવાથી મુનિમહારાજ તથા જ્ઞાનભંડારને માટે મંગાવનારને મુદ્દલ કિંમતથી અડધી કિંમતે આપવામાં આવશે, અને નંબર ૭ ઐતિહાસિક ગ્રંથ હોવાથી અગાઉ માસિકમાં જણાવ્યા પ્રમાણે સર્વેને કિંમતથી આપવામાં આવશે. પોસ્ટેજ જુદું.

મુનિમહારાજઓને નમ્રવિનંતિ છે કે તેઓશ્રીના સમુદાયના વડિલ કે ગુરૂદ્વારા કોઈપણ શ્રાવકના નામે પુસ્તકો મંગાવવા કૃપા કરવી, જેથી ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે પોસ્ટેજના પૈસાના વી. પી. થી મોકલવામાં આવશે. જ્ઞાનભંડારના કાર્યવાહકોએ પ્રથમ મુજબ મંગાવવા તસ્દી લેવી. મુનિમહારાજઓ તથા જ્ઞાનભંડારોને ભેટ આપવાના ગ્રંથો પૈકી વધારે રહેશે તો તે ગ્રંથો જ્ઞાન-ખાતું હોવાથી નીચેની કિંમતે જૈન બંધુને વેચાણુ આપવામાં આવશે.

હાલમાં યુરોપમાં ચાલતી લડાઈને લીધે છાપવાના કાગળોની અતિ મોંઘવારી અને છપાવવાનો દર વધી ગયેલ છતાં પુસ્તકોની કિંમતમાં ખીલકુલ વધારો કરેલ નથી, પરંતુ સાહિત્યનો ફેલાવો વધારે કેમ થાય તે ઉદ્દેશ જ્ઞાનમાં રાખી કિંમત ઘણીજ ઓછી રાખવામાં આવેલ છે જે ગ્રંથો જેવાથી માલુમ પડશે.

અમારા માનવંતા લાઇફ મેમ્બરોને નમ્રવિનંતિ કે ઉપર જણાવેલ તમામ ગ્રંથો મૂળ-સંસ્કૃત અને માગધી હોવાથી અને તેના ખપી જૈન બંધુઓ ભાગ્યેજ હોવાથી તેઓના ઉપયોગમાં તે ગ્રંથો નહિ આવતા હોવાથી તે તે લાઇફ મેમ્બર બંધુઓની વતી પ્રથમ મુજબ આ વખતે મુનિમહારાજઓ વગેરેને વધારે પ્રમાણમાં ભેટ આપવામાં આવશે, કે જેને લઈને જ્ઞાનદાનના તેઓશ્રી ભાગીદાર થશે. છતાં સંસ્કૃત અને માગધી ભાષાના ખપી-અભ્યાસી કોઈ જૈન બંધુ હોય તેઓશ્રી પત્ર લખી મંગાવશે તો તેમને ભેટ મોકલી આપવામાં આવશે.

શ્રી

404

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

इह हि रागद्वेषमोहाद्यज्जिन्मूतेन संसारिजन्तुना
 शारिरिमानसानेकातिकदुकदुःखोपनिपात-
 पीक्षितेन तदपनयनाय हेयोपादेय-
 पदार्थ परिज्ञानेयत्नो विधयेः ॥

પુસ્તક ૧૧]

વીર સંવત્ ૨૪૪૪, ચૈત્ર આત્મ સંવત્ ૨૨.

[અંક ૧ મો.

સમ્યગ્દર્શનપદ સ્તુતિ.

(શાદુલ વિકીકિત)

શ્રદ્ધા ^૧સંબળથી વિપુલ ^૨કરતું સદ્જ્ઞાન પ્રકટાવતું,
 ચારિત્રાદિ ગુણો અનેક ગ્રહીને ^૩સંવેગમાં લાવતું;
 જે બાળે ભવબીજને સમૂળથી ^૪અર્ધાવૃત્તિ કાળમાં,
 તે સમ્યક્ત્વ થકી મનુષ્ય હૃદયે શાંતિ વહો વિશ્વમાં

F.

૧ ઉત્તમ ખોરાક. ૨ આત્મિક સૌંદર્ય વધારતું. ૩ મોક્ષની ઇચ્છાને
 નગૃત કરતું. ૪ અર્ધપુણ્ય પરાવર્ત.

૨૦૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

જૈન ઐતિહાસિક સાહિત્ય.

*શ્રી શત્રુજય પર્વતનો પરિચય.

(પ્રાચીન)

જગતના પ્રાયઃ સર્વ પ્રાચીન ધર્મોમાં કોઈને કોઈ સ્થાન વિશેષ પૂજ્ય, પ્રતિષ્ઠિત અને પવીત્ર માનવાના ઉદાહરણો સૌકોઈને દૃષ્ટિગોચર હોય છે. મૂર્તિપૂજા માનવાવાળા અને તેનો નિષેધ કરવાવાળા, તથા ઇશ્વરવાદી અને અનીશ્વરવાદી સૌ-કોઈ એ વાતમાં એકજ દેખાય છે. હિન્દુઓ હિમાલયાદિ તીર્થોને, મુસલમાનો મક્કા મદીનાને, ક્રિશ્ચિયન જેરુસાલેમને અને ઐક્યો ગયાળુ અથવા ઓધીવૃક્ષ વગેરે સ્થાનોને હજારો વર્ષોથી પૂજનીય અને પવીત્ર માનતા આવ્યા છે એ ધર્મના શ્રદ્ધાળુ મનુષ્ય, જીન્દગીમાં એકવાર પોતપોતાના તે તે પવિત્ર સ્થાનમાં જો જવાય તો સ્વ-જન્ય સફળ થાય એમ માન્યતા ધરાવે છે. જૈનધર્મમાં પણ એવા કેટલાક સ્થળો પૂજનીય, સ્પર્શનીય માનવામાં આવે છે. શત્રુજય, ગિરનાર, આખૂ, તારંગાળ અને સમેતશિખરાદિસ્થાનોની તેમાં ગણવામાં આવે છે. તેમાં પણ શત્રુજય નામા પર્વત (તીર્થ) સર્વથી અધીક શ્રેષ્ઠ, પવિત્ર, અને સર્વથી અધિક પૂજ્ય ગણવામાં આવે છે. આ પર્વત મુંબઈ ઇલાકાના કાઠીયાવાડ પ્રદેશના ગોહલવાડ પ્રાંતમાં પાલીતાણા નામના એક દેશી રાજધાનીની પાસે છે. તેનું સ્થાન ભૂગોળમાં ૨૧ અંશ ૩૧ કલા, ૧૦ વિકળા ઉત્તર અક્ષાંસ અને ૭૧ અંશ ૫૩ કલા, ૨૦ વિકળા પૂર્વ દેશાન્તર છે. પાલીતાણા શહેરમાં ૧૮૯૧ ની સાલમાં ૧૦૪૪૨ મનુષ્યની વસ્તી હોવાનું જાણવામાં છે, જેમાં ૬૫૮૬ હિન્દુ, ૧૬૫૭ જૈન, ૧૮૭૮ મુસલમાન ૨૦ ક્રિશ્ચિયન અને પારસી હતા. સ. ૧૬૧૧ ની શાલમાં કાંઈક વસ્તી વધારે હોવાનું જાણવામાં છે. આ શહેરમાં રાજ્યના મકાનો સિવાય બાકીના જેટલા જેટલા મોટા મોટા સુંદર મકાનો છે તે સર્વ જૈન સમાજના છે. શહેરમાં ઘણું કરીને શુમારે ચાલીશ યાત્રાળુઓને ઉતરવા માટેની સુંદર ધર્મશાળાઓ છે જેમાં અનેક યાત્રિકો સુખપૂર્વક રહી શકે છે. વિદ્યાલય ગુરુકુળ, બાલાશ્રમ, પુસ્તકાલય, ઔષધાલય-ઉપાશ્રય અને જિનમંદિરો વગેરે અનેક જૈનસંસ્થાઓ શહેરમાં હોવાથી એક નાનું સ્થાન છતાં રમણીય શહેર દેખાય છે. એક અઠવાડીયું આ શહેરમાં રહેવાથી જૈન સમાજ પોતાના ધાર્મિક કાર્યોમાં કેટલો ધનનો વ્યય કરે છે તેનો જૈનલોકોની ઉદારતાનો સારો ખ્યાલ આવે છે.

* શ્રીમાન મુનિરાજશ્રી જિનવિજયજી મહારાજના એક હાંદી લેખનો અનુવાદ.

જૈન ઐતિહાસિક સાહિત્ય.

૨૦૨

આ શહેરથી દોઢ માઇલ દુર પશ્ચિમ દિશાતરફ સુપ્રસિધ્ધ પરમપવિત્ર શ્રીશત્રુંજયનામા પર્વત આવેલો છે, જે પર્વતને જૈનશાસ્ત્રકારો સિદ્ધાચળ, વિમળાચળ, પુંડરીકગિરિ આદિ ૨૧ અથવા ૧૦૮ નામોથી ઓળખાવે છે. સમુદ્રની સપાટીથી ૧૬૮૦ ફુટ ઉંચો છે. પર્વત બહુ મોટો અને વિશેષ રમણીય નથી, પરંતુ જૈન-ગ્રંથ માહાત્મ્યમાં સંસારના સર્વ સ્થાનોથી તે અત્યંત અધીક બતાવે છે. સેંકડો જૈનગ્રંથોમાં આ પર્વતની પવિત્રતા અને પૂજ્યતાના ઉલ્લેખ મળે છે પરંતુ શ્રી ધનેશ્વરસ્મૃતિ મહારાજના બનાવેલા શ્રી શત્રુંજય માહાત્મ્ય નામના એક સંસ્કૃત મોટા ગ્રંથમાં આ પર્વતનો મહીમા વિષયક વિદ્યમાન છે. આ ગ્રંથમાં આ પહાડનું ઘણું જ ઐતોહિક વર્ણન આપવામાં આવેલું છે.

હિન્દુ ધર્મમાં સત્યુગ આદિ પ્રવર્તમાનકાળના ચાર વિભાગ માનવામાં આવે છે તેમ જૈનધર્મમાં પણ સુખમા દુઃખમાદિ ૬ વિભાગ માનવામાં આવે છે. એ છ આરાની પ્રમાણે ભારતવર્ષની દરેક વસ્તુઓનો સ્વભાવ, પ્રમાણ આદિમાં પરિવર્તન થયા કરે છે. એ નિયમાનુસાર શત્રુંજય પર્વતનો વિસ્તૃત્વ અને ઉચ્ચત્વમાં પણ પરિવર્તન થયા કરે છે. ઉક્ત ગ્રંથમાં લખેલું છે કે પ્રથમ આરામાં ૮૦ જોજન, બીજા આરામાં ૭૦ યોજન, ત્રીજા આરામાં ૬૦ જોજન, ચોથા આરામાં ૫૦ જોજન, પાંચમા આરામાં બાર જોજન અને છઠ્ઠા આરામાં કેવળ સાત હાથ જેટલો હોય છે. ઇંચેજોના પવિત્ર સ્થાન અમોનાની જેમ પ્રલયકાળમાં પણ આ પર્વતનો સર્વથા નાશ નહીં થવાનો (પ્રાયઃશાશ્વતો) નો લેખ એ માહાત્મ્ય ગ્રંથમાં જણાવવામાં આવેલ છે.

આ પર્વતનો પૌરાણિક પદ્ધતિ પ્રમાણેનો પ્રાચીન ઇતિહાસ આ ગ્રંથમાં વિસ્તારપૂર્વક આપવામાં આવેલ છે. આ કાળના ત્રીજા આરાના અંતમાં જૈનધર્મના ચોવીશ તીર્થંકરમાંના પ્રથમ તીર્થંકર, જૈનમતના પ્રવર્તમાન ભારતીય માનવ સંસ્કૃતિના કર્તા આદિ પુરૂષ પ્રથમ પ્રવર્તક શ્રી રૂપભદ્રેવ ભગવાન જનમ્યા, જેઓએ પોતાના જીવનના અંતિમકાળમાં સંસારનો ત્યાગ કરી શ્રમણપણું ધારણ કરી અનેક તપશ્ચર્યા કરી કૈવલ્ય જ્ઞાનદર્શન પ્રાપ્ત કર્યું. આ અવસ્થામાં અનેકા અનેક વખત આ પવિત્ર પર્વત ઉપર પધારી ઇન્દ્રાદિની આગળ આ પર્વતની પૂજ્યતા અને પવિત્રતાનું વર્ણન કરેલું છે. આ મહાત્માના પુત્ર ભરથરાજએ આ પર્વત ઉપર એક બહુજ વિશાળ, મનોહર સુવર્ણમય મંદિર બનાવી તેમાં રત્નમય ભગવાનની મૂર્તિ સ્થાપન કરી હતી. ભગવાન આદિનાથના પ્રથમ ગણધર અને ભરથ મહારાજના પ્રથમ પુત્ર પુંડરીક નામના મહર્ષિ પાંચ કોડ મુનિઓની સાથે ચૈત્રી પૂર્ણિમાના દિવસે અહીં મોક્ષે પધાર્યા જેથી આજતક હજારો યાત્રિકો એ દિવસે યાત્રા

૧૦૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

નિમિત્તે આવે છે. તે સિવાય નમિ વિનમિ નામના વિધાધરો એકરોડ મુનિઓ સાથે, દ્રાવિડ અને વારિખિલ્ય નામના બે લાઘ્યો દશકોડ મુનિઓ સાથે ભરતરાજ તેમજ તેમના ઉત્તરાધિકારી અસંખ્ય નૃપતિઓ, રામ-ભરતાદિ ત્રણ કરોડ મુનિ-સાથે, શ્રીકૃષ્ણના પુત્ર પ્રદ્યુમન અને શાંખઆદિ સાડાઆઠ કરોડ મુનિ સાથે, વીસ કરોડ મુનિઓ સાથે પાંડવબ્રાતા અને નારદાદિ ૯૧ લાખ મુનિ સાથે અને આ સિવાય પણ હજારો ઋષિ, મુનિઓ આ પર્વત ઉપર મોક્ષ પધાર્યા છે. અનાદિકાળથી અસંખ્ય તીર્થંકર અને સાધુઓ અહીં મોક્ષે ગયા છે અને જશે. આ ચોવીશીના એક નેમનાથભગવાન સિવાય ૨૩ તીર્થંકરો આ ગિરિનો સ્પર્શ કરી ગયા છે. આ કારણથી આ પર્વત-તીર્થ સર્વથી વધારે અધિક પવિત્ર છે. જે મનુષ્ય ભાવ-પૂર્વક એકજવાર આ સિદ્ધક્ષેત્રનો સ્પર્શ કરે છે તે ત્રણ ભવની અંદર અવશ્ય મોક્ષ પ્રાપ્ત કરે છે. આ તીર્થ ઉપર જે પશુ પક્ષી રહે છે તે પણ જન્મોંતરમાં પણ મુક્ત થાય છે તેને માટે કહેવામાં આવ્યું છે કે—

મયુરસર્પ સિંહાદ્યા હિંસા અપ્યત્ર પર્વતે ।

સિદ્ધાઃ સિધ્યન્તિ સેત્સ્યન્તિ પ્રાણિનો જિનદર્શનાત્ ॥

બાલ્યેપિ યૌવને વાઘ્યેતિર્યક્જાતૌ ચયત્કૃતમ્ ।

તત્પાપં વિલયં યાતિ સિદ્ધાદ્રેઃ સ્પર્શનાદપિ ॥

મયુર, સર્પ, સિંહ આદિ હિંસક પ્રાણીઓ જે આ પર્વત ઉપર રહે છે તે જિનદેવના દર્શનથી સિદ્ધિને પ્રાપ્ત કરે છે તથા બાળ યૌવન અને વૃદ્ધાવસ્થામાં તથા તિર્યચ જાતિમાં જે જે પાપ કર્યા હોય તે આ પર્વતના સ્પર્શમાત્રથી નષ્ટ થઈ જાય છે. આવા પ્રકારનું માહાત્મ્ય ઉપર ગતાવેલા ગ્રંથમાં જણાવેલું છે.

ભરતરાજાએ આ પર્વત ઉપર જે કાંચનમય મંદિર બનાવ્યા હતા તેનો પુનઃરૂદ્ધાર પાછળથી અનેક દેવ અને રાજાઓએ કરેલ છે. પુરાણયુગમાં કરી ગયેલા આવા ૧૨ ઉદ્ધારોના તથા ઐતિહાસિકયુગના ઉદ્ધારોના વર્ણન પણ આ ગ્રંથમાં લખેલ છે. ભરતમહારાજાદિએ જે રત્નમય અને પાછલા ઉદ્ધારમાં જે કાંચનમય-રજતમય જિનપ્રતિમાઓની પ્રતિષ્ઠા કરવામાં આવી હતી તેને અન્ય ઉદ્ધારકો એ ભાવીકાળની નિકૃષ્ટતાને ખ્યાલ કરી આ પર્વતના કોઈ ગુપ્તસ્થાનમાં સ્થાપિત કરી દીધાને ઉલ્લેખ પણ તે ગ્રંથમાં છે. તેમાં લખવામાં આવ્યું છે કે આજ પણ તે પ્રતિમાઓની પૂજા દેવતાઓ કરે છે.

પુરાણયુગના ૧૨ ઉદ્ધારના નામો.

૧ પ્રથમ તીર્થંકરના સમયમાં ભરતરાજાનો, ૨ ભરતરાજાના આઠમા વંશ

જૈન ઐતિહાસિક સાહિત્ય.

૨૦૩

દંડવીર્યરાજનો, ૩ શ્રી સિમંધર પ્રભુના ઉપદેશથી ઇશાનઈંદ્રનો, ૪ માહેંદ્રનામના દેવેન્દ્રનો, ૫ ઇંદ્રનો, ૬ અમરેન્દ્રનો, ૭ બીજા તીર્થંકરના સમયમાં સગર ચક્રવર્તીનો, ૮ વ્યન્તરેન્દ્રનો, ૯ આઠમા તીર્થંકરના સમયમાં ચંદ્રયશાનૃપનો, ૧૦ શ્રીશાંતિનાથપ્રભુના પુત્ર ચક્રાચુધનો, ૧૧ શ્રી વીશમા તીર્થંકરના શાસનમાં શ્રી રામચંદ્રજીનો, અને ૧૨ બાવીશમા તીર્થંકર ભગવાનના સમયમાં પાંડવોનો ઉદ્ધાર.

ઐતિહાસિકયુગના ઉદ્ધારનું વર્ણન.

આ યુગના ઉદ્ધારમાં જાવડશાહનો ઉદ્ધારનું મુખ્યત્વે કરી વર્ણન છે, સર અલેક્ઝાન્ડર કિન્લોક ફોર્બસ (Hon. Alexander Kinloch Forbes) સાહેબે પોતાના રાસમાલાના ગુજરાતના પ્રસિદ્ધ ઇતિહાસિક ગ્રંથમાં આ ઉદ્ધાર સંબંધે જે જણાવેલ છે તે અત્રે આપવામાં આવે છે.

આ દેશમાં જેનો હાલ સંવત્સર ચાલે છે એવા સુપ્રસિદ્ધ વિક્રમાદિત્ય-નૃપતિ જે વખતે આ ભારતભૂમિ ઉપર સર્વને ઋણમુક્ત કરી રહ્યા હતા તે વખતે ભાવડ નામનો એક દરિદ્રી શ્રાવક ભાવલ નામની પોતાની સ્ત્રી સહિત કામ્પિદ્યપુર નામના ગામમાં રહેતો હતો. તે વખતે જ જૈન મુનિઓ તેને ઘેર ભિક્ષાર્થે આવ્યાં. તે સ્ત્રીએ નિર્દોષ આહાર ભાવપૂર્વક મુનિઓને આપ્યા. બાદ પોતાની દરિદ્રાવસ્થાના વિષયમાં કંઈ પ્રશ્ન કર્યો. જેથી મુનિએ કહ્યું કે, એક ઉત્તમ જાતિની ઘોડી તમારે ઘેર વેચાવા આવશે તે તમારે લેવી. તેના આવવાથી તમારી દરિદ્રાવસ્થા નષ્ટ થશે તેમ કહી મુનિઓ પોતાને સ્થાને ચાલ્યા ગયા. તે વાત તે સ્ત્રીએ પોતાના પતિ ભાવડને કરી. થોડા દિવસ બાદ તેમ બન્ધુ અને ઘોડી ખરીદી તેની સારી સંભાળ રાખવા માંડી. થોડા વખત પછી તે ઘોડીએ એક ઉત્તમ લક્ષણવાળા ઘોડાને જન્મ આપ્યો. યોગ્ય વયનો થતા તે ઘોડો એક રાજાને ત્રણ લાખ રૂપૈયા લઈને વેચ્યો. તે રકમ આવવાથી ભાવડે બીજા ઘણા સારા સારા ઘોડા ખરીદી સારી રીતે તૈયાર કરી રાજા વિક્રમાદિત્ય પાસે લઈ ગયો જે લઈ તે રાજાએ તેના બદલામાં મધુવતી (હાલમાં કહેવાતું મહુવા બંદર) જે કે શત્રુજયથી દક્ષીણમાં શુમારે ત્રીશ માઇલ દુર છે તે ગામ ભાવડને ઇનામમાં આપ્યું, તેવામાં ભાવડને એક પુત્ર થયો જેનું નામ જાવડ રાખ્યું. કેટલાક વખત પછી ભાવડ મરી ગયા અને જાવડ પોતાના પીતાની મિલકતનો માલીક બન્યો.

એક વખત મ્લેચ્છ લોકોનો ભારે હુમલો સમુદ્ર દ્વારા આવ્યો અને તેઓએ સૌરાષ્ટ્ર, લાટ, કચ્છ વીગેરે દેશોને ખૂબ લુટી લ્યાંની સંપત્તિ સાથે કેટલાક બાળકો તેમજ સ્ત્રીપુરુષોને પકડીને તેઓ પોતાના દેશમાં લઈ ગયા, હુલાંચે જાવડ પણ

૨૦૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

તેમાં પકડાઈ ગયો. જાવડે મહા બુદ્ધિશાળી વેપારી હતો જેથી પોતાની બુદ્ધિથી તે મ્લેચ્છોને પ્રસન્ન કરીને પોતે સ્વતાંત્ર રીતે વ્યાપાર કરવા લાગ્યો. તેમાં તેને બહુજ દ્રવ્ય પ્રાપ્ત થયું, તે મ્લેચ્છભૂમિમાં પણ પોતાના સ્વદેશભૂમિની જેમ જૈન ધર્મનું પાલન કરવા લાગ્યો અને ત્યાં એક સુંદર જૈન મંદિર બંધાવ્યું. જો કોઈ પોતાના દેશનો મનુષ્ય ત્યાં આવી ચડતો તો જાવડે તેને સર્વ પ્રકારની સહાયતા આપતો જેથી ત્યાં ઘણા જૈન સમુદાય એકત્ર થઈ ગયો.

એક વખત કોઈ જૈન મુનિ તે નગરમાં જઈ પહોંચ્યા, જાવડે હર્ષપૂર્વક તેમનો સત્કાર કર્યો. પ્રસંગવશાત્ તે મુનિમહારાજે શત્રુજય તિર્થની સ્થિતિ કહી સાંભળાવી અને મ્લેચ્છોએ તેને નષ્ટબ્રહ્મ કરેલ છે જેથી તેનો પુનરોદ્ધાર કરવાની આવશ્યકતા જણાવી. જાવડે પોતાને શિર તે કાર્ય ઉઠાવી લઈ એક મહિનાની તપશ્ચર્યા કરી ચક્રેશ્વરી દેવીનું આરાધન કર્યું, જેથી દેવીએ પ્રસન્ન થઈને કહ્યું કે તક્ષશિલા નગરીમાં જગન્નમહી નામના રાજાની પાસે જઈ ત્યાં ધર્મચક્રના અગ્રભાગમાં રહેલ જે અર્હુદ્ભિંબ છે તેને લઈ જઈ શત્રુજય ઉપર સ્થાપન કર. દેવીના તે કથન અનુસાર જાવડે તે નગરીમાં ગયો અને રાજાની આજ્ઞા લઈ ધર્મચક્રમાં રહેલ શ્રી રૂપભદ્રેવ ભગવાનની પ્રતિમાને ત્રણ પ્રદક્ષિણા દઈ સાથે લઈ, મહોત્સવની સાથે તે પ્રતિમાજીને મધુમતીમાં લાવ્યો, જાવડે ઘણા વર્ષો પહેલાં મ્લેચ્છ દેશમાંથી ઘણા વહાણો માલ ભરીને ચીન વગેરે દેશમાં મોકલ્યાં હતાં જે સમુદ્રમાં ફરતાં ફરતાં આ મધુમતીના કીનારે આવી પહોંચ્યાં. તે જહાજ માલ વેચીને તેના બદલામાં સુવર્ણ ભરીને લાવ્યા હતા, જે સાંભળી જાવડે ઘણા ખુશી થયો અને તમામ જહાજ ત્યાં ખાલી કરી નાખ્યાં. જૈન સંઘના આચાર્ય શ્રી વજ્રસ્વામી તે વખતે મધુમતીમાં પધારેલા હોવાથી તેમના અધ્યક્ષપણા નીચે જાવડે ત્યાંથી મોટો સંઘ કાઢી તે પ્રતિમાજીને લઈ શત્રુજયની પાસે પહોંચ્યા. શ્રી વજ્રસ્વામીની સાથે જાવડે સંઘ સહીત ગિરિરાજ ઉપર ચડવા લાગ્યો. અસુરોએ રસ્તામાં કેટલાક ઉપદ્રવ અને વિઘ્ન કર્યાં જેનું નિવારણ શ્રી વજ્રસ્વામીએ કર્યું. ઉપર જઈને જોયું તો સર્વ સ્થળે હાડકાં વીગેરે અપવિત્ર પદાર્થો પડ્યા હતા, મંદિર ઉપર ભેશુમાર ઘાસ ઉગ્યું હતું, શિખર આદિ પણ તુટી કુટી ગયાં હતાં. તિર્થની આવી અવસ્થા જોઈ સંઘપતિ અને સંઘ બહુ ખિન્ન થયો.

પ્રથમ જાવડે તમામ જગ્યા સાફ કરાવી શત્રુજયી નદીના પાણીથી સર્વ સ્થળે પ્રક્ષાલન કર્યું. મંદિરનું સમારકામ કરાવી સાથે લાવેલ શ્રી રૂપભદ્રેવસ્વામીની પ્રતિમાની સ્થાપના કરી તે વખતે પણ અસુરોએ કેટલુંક વિઘ્ન નાખ્યું; પરંતુ શ્રી વજ્રસ્વામીએ તેનું પોતાના દેવી સામર્થ્યથી નિવારણ કર્યું. પ્રતિષ્ઠાદિક કાર્યમાં જાવડે અગણિત દ્રવ્ય ખર્ચ્યું.

જૈન ઐતિહાસિક સાહિત્ય.

૨૦૫

મંદિરના શિખર ઉપર ધ્વજ આરોપણ કરવાને માટે જાવડ પોતે પોતાની સ્ત્રી સહિત શિખર ઉપર ચઢ્યો. ધ્વજ આરોપણ કર્યા બાદ સર્વ કર્મ પૂર્ણ થયું સમજી તેમજ પોતાના હાથથી આ મહાન તિર્થનો ઉદ્ધાર થયો દેખી, દંપતિના હર્ષનો પાર રહ્યો નહિ, તે આનંદના આવેશમાં આવીને ત્યાં નાચવા લાગ્યા જેથી શિખર પરથી નીચે પડી ગયા. મર્મસ્થાન ઉપર આઘાત લાગવાથી તત્કાળ શરીરનો ત્યાગ થવાથી તેમનો ઉન્નત આત્મા સ્વર્ગમાં ગયો. જાવડના પૂત્ર જાજનાગ અને સંકળ સંઘને આ વિપત્તિથી અતિ દુઃખ થયું, પરંતુ આચાર્ય મહારાજશ્રીના ઉપદેશથી સર્વ શાંત થયા. જાવડની આ તિર્થની રક્ષાને માટે અનેક પ્રયત્ન કરવાની ઇચ્છા હતી પરંતુ ભવિતવ્યતાની આગળ તે વિક્ષણ ગઈ.

જાવડશાના ઉદ્ધારની મિતિ વિક્રમ સંવત ૧૦૮ ની કહેવામાં આવેલ છે. આ ઉદ્ધારની પછી એક બીજા ઉદ્ધારનો આ મહાત્મ્યમાં ઉલ્લેખ છે. તે સંવત ૪૭૭ માં થયો તેના કર્તા વલ્લભીપુરના રાજા શિલાદિત્ય હતા. જાવડશાના ઉદ્ધાર પછી સૌરાષ્ટ્ર અને લાટ આદિ દેશોમાં જૌદ્ધ ધર્મનું વિશેષ જોર વધવા લાગ્યું.

જૌદ્ધાચાર્યોએ તે દેશોના રાજાઓને પોતાના અનુયાયી બનાવ્યા અને તેમની દ્વારા જૈન ધર્મના આચાર્યોને દેશનિકાલ કરાવ્યા. જૈનોના જેટલા તિર્થો હતા તેના ઉપર જૌદ્ધાચાર્યોએ પોતાની દબલગીરી અને તેમાં અર્હન્તની મૂર્તિઓની જગ્યાએ બુદ્ધની મૂર્તિઓ સ્થાપીત કરી. શત્રુજય તિર્થ ઉપર પણ તેવો વર્તાવ કર્યો. થોડા સમય પછી ચંદ્રગચ્છમાં શ્રી ધનેશ્વર સૂરિ નામના એક તેજસ્વી જૈનાચાર્ય થયા તેમણે વલ્લભીપુરના રાજા શિલાદિત્યને પ્રતિબોધ કરી જૈન બનાવ્યા. તે રાજાએ જૌદ્ધોના અત્યાચારથી રૂદ્ધ થઈને પોતાના દેશમાંથી હાંકી કાઢ્યા તે શ્રી ધનેશ્વર સૂરિએ આ શત્રુજય મહાત્મ્ય બનાવ્યું છે.

આ લેખ મહાત્મ્ય દૃષ્ટિથી ઉલ્લેખ કર્યો છે. ઐતિહાસિક દૃષ્ટિથી નહિ. તે આચાર્યશ્રીના ઉપદેશથી શિલાદિત્ય રાજાએ શત્રુજય તિર્થનો ઉદ્ધાર કર્યો અને શ્રી રૂપલદેવ ભગવાનની પ્રતિમા પ્રતિષ્ઠિત કરી. આ પ્રમાણે ઐતિહાસિક યુગના આ બે ઉદ્ધારોનું વર્ણન આ મહાત્મ્ય ગ્રંથમાં છે. આ મહાત્મ્ય ગ્રંથ શિવાય આ તિર્થની બાબતમાં બે કલ્પમાંથી પણ હકીકત મળી શકે છે જેમાં એક પ્રાકૃતમાં અને બીજી સંસ્કૃતમાં છે. પ્રાકૃત કલ્પના કર્તા તપગચ્છના આચાર્યશ્રી ધર્મઘોષ સૂરિ છે અને સંસ્કૃત કલ્પના કર્તા શ્રીજિનપ્રભ સૂરિ છે. શત્રુજય મહાત્મ્યમાં તે વાતોનું વિસ્તારથી વર્ણન છે. આ કલ્પમાં તે સર્વનું સંક્ષિપ્ત સૂચન માત્ર છે. આ કલ્પમાં એમ પણ લખ્યું છે કે આ તિર્થ-પર્વત ઉપર અનેક પ્રકારના રત્નોની ખાણો, નાના પ્રકારની ચિત્ર-વિચિત્ર જડીબુટીઓ અને રસકુંપીકા છુપાયેલ છે અને ગુપ્ત ગુફાઓમાં પૂર્વકાળના ઉદ્ધારની બનાવેલી રત્નમય, સુવર્ણમય જિનપ્રતિમાઓ દેવતાઓથી સદા પૂજીત રહેશે.

૨૦૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

આવા આવા પ્રભાવક આચાર્યોના કથનથી આ પવિત્ર તિર્થ ઉપર સેંકડો વર્ષથી અનુપમ આસ્થા રહેલ છે અને અનેકાનંક વિપત્તિઓ ઉપસ્થિત થયા છતાં આજ તક આ તિર્થનું જેવું ને તેવું ગૌરવ બની રહેલું છે. પરમ આર્હત મહારાજ કુમારપાળના સમયમાં જૈન પ્રજા ભારતવર્ષની પ્રજાગણમાં સર્વોત્તમ સ્થાન પર વિરાજીત હતી. તે વખતે જેમ આ તિર્થ ઉપર દ્રવ્યનો વ્યય કરતી હતી તેમ આજ પણ કરી રહેલ છે. મતલબ કે આ દેશ પર અનેક વિપદા અનેક અત્યાચાર અનેક કષ્ટો આવી ગયા છતાં અને કેટલીક વાર મલેરો દ્વારા મંદિર અને મૂર્તીઓ નષ્ટબ્રષ્ઠ થઈ ગયા છતાં પણ આ તિર્થ જેવું ને તેવું તૈયાર રહેલ છે તેનું કારણ કેવળ જૈન પ્રજાની હૃદયપૂર્વક ભક્તિ છે.

જેનોએ આ તિર્થ ઉપર જેટલું દ્રવ્ય ખર્ચ્યું તેટલું ભાગ્યેજ કોઈ તિર્થ ઉપર કોઈ પ્રજાએ ખર્ચ કર્યો હોય. ફારબસ સાહેબે રાસમાળામાં યથાર્થ લખ્યું છે કે— હિંદુસ્થાનમાં ચારે તરફ—સિંધુનદીથી લઈને ગંગાનદી સુધી અને હિમાલયથી કન્યા-કુમારી સુધીમાં એકપણ નગર એવું નથી કે જ્યાં એક અથવા બીજીવાર શત્રુજય પર્વતનાં શિખરને શોભીત કરવાવાળા મંદિરોને દ્રવ્યની વિપુલ ભેટ ન આવી હોય. રાસમાળા—પૃ. ૧ હું. પાનું ૬ હું.—

આ તિર્થ ઉપર પુજ્યબુદ્ધિ રાખવાવાળી જૈન સમાજમાં એવો ભાગ્યેજ કોઈ મનુષ્ય મળશે કે પોતાના જીવનમાં એકવાર પણ આ તિર્થની યાત્રા ન કરી ગયો હોય અથવા ન કરવા આહતો હોય !

હિંદુસ્થાનમાં રેલ્વેનો પ્રચાર થયા પહેલાં યાત્રીઓને દુરદેશની મુસાફરી કરવી એટલી સહેલી નહતી. કે જેટલી આજ છે અને તે વખતે રસ્તામાં અનેક જાતની મુશ્કેલીઓ (જાન-માલની લૂંટાવાની બીક, રાજકીય વિપત્તિ વીગેરે) ભોગવવી પડતી હતી છતાં દરવર્ષ લાખો મનુષ્યો આ તિર્થની યાત્રા કરવા અવસ્ય આવળ કરતા હતા. વર્તમાન સમયની જેમ છુટે છુટે મનુષ્યોને આવવાનું ઘણુંજ કઠણ અને કષ્ટજન્ય હતું તેથી તે જમાનામાં હજારો મનુષ્યોનો સમુદાય એકત્ર થઈ બની શકે તેટલો સર્વ પ્રકારનો બંદોબસ્ત કરીને જતા હતા એવા પ્રકારના યાત્રાળુ-ઓના સમુદાયને સંઘ નામથી વહેવાર કરવામાં આવતો હતો. વૈભવશાળી અને પૈસાપાત્ર શ્રાવક હોય તે પોતાના જીવનમાં પોતાની સંપત્તિ અનુસાર ધનનો ખર્ચ કરી પોતાની તરફથી એકવાર એવાર કે તેથી પણ અધિક વખત સંઘ ઠાઠતા હતા. અને સાધારણ સ્થિતિવાળા હજારો મનુષ્યો આ ગિરિરાજની યાત્રા કરતા હતા.

વસ્તુપાળ તેજપાળ જેવા મહર્ષી પુરૂષોએ લાખો અને કરોડો રૂપીયા

જૈન ઐતિહાસિક સાહિત્ય.

૨૦૭

ખરચીને અનેકવાર સંઘ કાઢ્યા છે એ વાત તો પુરાણા દાનવીરાની છે, પરંતુ ગયા ૧૬ મી સદીના અંતમાં અને વીશમી સદીના પ્રારંભમાં કેટલાક ભાગ્યશાળીઓએ સંઘ કાઢી લાખો રૂપીયાનો વ્યય કર્યો છે—દાખલા તરીકે—સંવત. ૧૮૬૫ જેસલમે-રના પટવાએ જે સંઘ કાઢ્યો હતો તેમાં ૧૩૦૦૦૦૦ તેરલાખ રૂ. ખર્ચ કર્યો હતો. આ સંઘનું સંપૂર્ણ વૃતાંત બાણુવા માટે અમારા તરફથી પટવાના સંઘનો ઇતિહાસ નામનું પુસ્તક છપાય છે, અમદાવાદના હરકોર શેઠાણીએ સંઘ કાઢ્યો હતો જેમાં પણ, અમુક લાખ રૂપીયાનો ખર્ચ થયેલો સાંભળવામાં આવે છે.

શત્રુજય મહાત્મ્યમાં સંઘ કાઢી આ ગિરિરાજની યાત્રા કરવા કરાવવામાં મોટું પુણ્ય ઉત્પન્ન થાય છે તેમ લખ્યું છે અને જે સંઘપતિનું પદ પ્રાપ્ત કરે છે તેનો જન્મ સંસ્કૃત થયો માનવામાં આવે છે. સંઘપતિપદની ઘણીજ પ્રશંસા કરવામાં આવેલી છે.

एन्द्रं पदं चक्रिपदं श्लाघ्यं, श्लाघ्यतरं पुनः ।

संघाधिप पदं ताभ्यां न विना सुकृतार्जनात् ॥

અર્થ—ઈન્દ્ર ચક્રવર્તીનું પદ તો જગતમાં શ્રેષ્ઠ છે પરંતુ સંઘપતિનું પદ તે બંનેથી વધારે ઉચ્ચ છે કે જે વિના સુખની પ્રાપ્તિ થતી નથી. તે શ્રેષ્ઠતાના કારણે જેની પાસે પૂર્વ પુણ્યના ઉદયથી થયેલ સંપત્તિ છે તે આ પદ પ્રાપ્ત કરવાની અભિલાષા રાખે તે સ્વભાવિક છે.

ખરેખરી રીતે જે મનુષ્ય શાસ્ત્રોક્ત રીતીથી ભાવપૂર્વક સંઘ કાઢે છે તે અવશ્ય મહત્ત્વ પુણ્ય ઉપાર્જન કરે છે. સાચા સંઘપતિ કેવળ ઉદારતાના કારણથી બનતા નથી, પરંતુ ન્યાય, નીતિ, દયા અને ઇન્દ્રિયદમન આદિ બીજા અનેકા અનેક ઉત્તમ ગુણના ધારણ કરવાના કારણથી બને છે. ભૂતકાળમાં મંત્રિ બાહડ, વસ્તુપાળ, તેજપાળ, જગદુશા, પેથકશા, સમરાશા આદિ અસંખ્ય ગ્રાવકોએ તેવા સંઘ કાઢી અગણિત સુકૃત ઉપાર્જન કર્યું છે. આવી રીતે શત્રુજય પર્વતનો પ્રાચીન પરિચય કરાવ્યા પછી અમારા વાચકોને વર્તમાન સમયમાં જે વિદ્યમાન છે તેનું બાણુપણ હવે પછીના અંકમાં કરાવવામાં આવશે.

(અપૂર્ણ)

અનુવાદક,

ગાંધી વલ્લભદાસ ત્રિભુવનદાસ.

૨૦૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

લોકમિય થવાની કળા.

(૨)

(ગતાંક ૫૪ ૧૯૦ થી ચાલુ.)

લે૦ શાહ વિકુલદાસ મૂળચંદ ખી. એ. ભાવનગર.

જેઓ આપણાં દુર્ગુણો અને દૂષણો જોવાને બદલે આપણાં સદ્ગુણો અને આપણામાં જે સારું હોય તે જુએ છે તેવા લોકોની સાથે સમાગમાં આવી સંબંધમાં જોડાવાની તક દ્રવ્ય પ્રાપ્ત કરવાની તક કરતાં ઘણું દરજ્જે કિંમતી છે. ઉમદા અને ઉત્તમ ગુણોને ખીલવવાની આપણી શક્તિ તેનાથી દિનપ્રતિદિન વૃદ્ધિગત થાય છે. જે લોકો હમેશાં ખીજની અવગણના કરતા હોય છે, જેઓ ખીજના વર્તનમાં દોષો જોયા કરતા હોય છે અથવા જેઓ ધુર્તતાથી એમ સૂચન કરતા જણાય છે કે તેઓએ જેવા બનવું જોઈએ તેવા તે બન્યા નથી એવા લોકોથી નિરંતર સાવધ રહો. આવા લોકોનો સહવાસ ભયંકર છે. આવા લોકો અવિશ્વસનીય છે. અન્ય માણસોની અવગણના કરનારું મન હમેશાં સંકુચિત અને અસ્વસ્થ હોય છે. આવું મન ખીજમાં કશું સારું જોઈ શકતું નથી; તેમજ સારાની ગણના કરી શકતું નથી તેથી આવા પ્રકારનું મન દ્વેષી અને ઇર્ષ્યાળુ ગણાય છે. કોઈપણ સદ્ગુણને માટે અથવા કોઈ શુભ કાર્ય માટે ખીજનું સારું બોલાવું હોય અથવા ખીજની પ્રસંશા થતી હોય તો તે આ પ્રકારના મનને અસહ્ય અને દુઃખદ થઈ પડે છે. ખીજ માણસમાં કંઈક સારું છે એ વાતની તેનાથી ના પાડી શકાય એવું ન હોય ત્યારે પણ ‘જે’ અથવા ‘પણ’ શબ્દોથી તે તેની અવગણના કર્યા વગર રહેશે નહિ. અને પ્રશંસાપાત્ર બનેલા મનુષ્યના વર્તનપર શંકાશીલ દ્રષ્ટિથી જોવા ખીજ રીતે યત્ન કરશે.

વિશાલ અને સ્વસ્થ ચિત્ત ખીજના દોષો અને દૂષણો કરતાં ગુણો વધારે ત્વરાથી નિહાળી શકે છે; પરંતુ સંકુચિત અને નિરંતર અવગણના કરનારું ચિત્ત તો હમેશાં અન્યના દોષોજ જોઈ શકે છે. જે કંઈ સ્વચ્છ છે, સુંદર છે, સત્ય છે, સુઘડ છે, ઉદાત્ત છે તે તેના દ્રષ્ટિબિંદુની બહારજ રહે છે. તેને નષ્ટ કરવામાં અથવા તોડી પાડવામાંજ એવા ચિત્તને આનંદ અને મઝા આવે છે. પણ તે બંધારણ કરવાની શક્તિ લેશમાત્ર પણ ધરાવતું નથી. જ્યારે જ્યારે તમે કોઈ માણસને ખીજની અવગણના અને નિંદા કરતા સાંભળો ત્યારે ત્યારે જો તમે તેનો ઉક્ત દોષ સુધારી શકો એમ ન હો તો તમારા મિત્રમંડળમાંથી તેને દૂર કરો. તમે એમ ન ધારતા કે જેઓ તમારા સમક્ષ ખીજના દોષો ગણાવે છે અને જેઓ તમારા સમક્ષ અન્યની ટીકા કરી તેને હાંસીપાત્ર બનાવે છે તેઓ અનુકુળ પ્રસંગ આવશે ત્યારે તમારા વિષયકવાતમાં પણ એજ રીતે વર્તશે નહિ. આવા લોકો સાચા મિત્રો થ

લોકપ્રિય થવાની કળા.

૨૭૯

વાને લાયક નથી. કેમકે સાચી મૈત્રી વિઘ્નભૂત થવાને બદલે હમેશા સહાયભૂત બને છે, ખરેખરા મિત્રો કદાપિ પોતાના મિત્રના અવગુણો બીજા પાસે પ્રકટ કરતા નથી અને પોતાના મિત્રની બીજાના મુખે થતી નિંદા પણ સહન કરી શકતા નથી.

પુરૂષ અથવા સ્ત્રીને પરમાત્માની દોષ રહિત પ્રતિભૂતિ તરીકે જોવાની શક્તિ પ્રાપ્ત થવી એ કેળવણી અથવા માનસિક વિકાસનું સૌથી સુંદર ફળ છે. પ્રેમાજ્ઞ અને ઉદાર આત્માજ્ઞ વિકાસની આટલી હદે પહોંચી વિકાસનું આ ફળ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. ઉદાત્ત સ્વભાવના અને માયાળુ અને વિશાળ ચિત્તવાળા સ્ત્રીપુરૂષો બીજાના દોષો તરફ દુર્લક્ષ રહે છે, અને તેઓ ઉચ્ચગુણોને ઉચ્ચતર બનાવવાને સદૈવ તત્પર રહે છે. આપણે સર્વ જાણ્યે અજાણ્યે પણ સર્વદા બીજાના વિષે આપણા હૃદયમાં જે વિચારો બંધાયેલા હોય છે તેનાથી તેઓનું ચારિત્ર્ય ઘડીએ છીએ. તમારા મિત્રોના અને તમે જેના સંપર્કમાં આવો છો તે સર્વના જે ગુણો તમારા દ્રષ્ટિપથમાં આવે છે તેને તમે વિસ્તારવા સ્વભાવતઃ પ્રવૃત્ત બનેા છો. જો તમે લોકોના વર્તનની અધમ અને તિરસ્કારજન્ય બાબતો જોશો તો તેઓના દોષો તમારી દ્રષ્ટિએ પડ્યા વગર રહેશે નહિ; પણ જો તમે તેઓની સારી બાબતો જોશો તો તેઓના ઉચ્ચ, ઉદાર અને મહાન ગુણોજ તમારા જોવામાં આવશે, જેનાથી તેઓને માટે તમારા હૃદયમાં માન અને પ્રેમની લાગણી આવિર્ભૂત થશે અને તેને પરિણામે તમે આ ગુણોનો વિકાસ કરવામાં સદા સહાયભૂત થશો. અને હલકા અર્થોગ્ય ગુણોને હાંકી કાઢશો. જગત્માં સર્વત્ર શક્તિનો આ પરોક્ષ વિનિમય પોતાનું કાર્ય કરે છે અને તેના અંતર્ગત સ્વભાવ પ્રમાણે અંતરાયભૂત અથવા સહાયભૂત બને છે.

પોતે અમુક દરજ્જે વિલક્ષણ છે એમ ધારવામાં ઘણા લોકો એક પ્રકારની ભૂલ કરે છે. આ લોકો ધારે છે કે તેઓને માતૃપિતા તરફથી કેટલીક વિલક્ષણતાઓ અને પ્રવૃત્તિઓ વારસામાં મળી છે. અને પોતામાં તેનું પુનર્દર્શન થાય એમ હમેશા તેઓ ઇચ્છતા હોય છે. વસ્તુઓનું પુનર્દર્શન સાધવાની આજ રીતિ છે; કેમકે આપણે જે વસ્તુઓને આપણા મનમાં હમેશાં ઉત્તેજન આપીએ છીએ અથવા જે વસ્તુઓનો આગ્રહપૂર્વક વિચાર કર્યા કરીએ છીએ તે વસ્તુઓ આપણા તરફ ત્વરાથી આકર્ષાય છે. આ ન્યાયે આવા લોકો અશુભ-અધમ વસ્તુઓની પ્રાપ્તિ માટે અવિચ્છિન્ન શ્રમ કરતા હોવાથી અને તેની દુષ્ટ અસરનું પોતામાં આરોપણ કરતા હોવાથી તેની અધમતામાં ઉમેરો કરે છે. ખરેખરી વા કાલ્પનિક વિલક્ષણતાઓના સંબંધમાં તેઓ શિદ્ધગ્રાહી બને છે. તેઓને તે વિલક્ષણતાઓ વિષે જોલણું અથવા સાંભળણું જરા પણ રૂચિકર નથી હોતું છતાં તેઓ તે વિલક્ષણતાઓ ધરાવે છે એવી તેઓની દૃઢ માન્યતા હોવાથી તેઓની આત્મશ્રદ્ધા હુમ્મ થાય છે અને તેની પ્રાપ્તિ અસંભવિત

૨૧૦

મી આત્માનંદ પ્રકાશ.

બને છે. આમાંની ઘણી ખરી વિલક્ષણતાઓ સામાન્ય રીતે કેવળ કાલ્પનિક હોય છે, અથવા કલ્પનાશક્તિથી સંવર્ધિત કરવામાં આવે છે. પરંતુ તેઓનું એટલા બધા લાંબા સમય સુધી પોષણ કરવામાં આવ્યું હોય છે અને તેઓના પર એટલા બધા લાંબા કાળ સુધી વિચારો કરવામાં આવ્યા હોય છે કે તેઓ ખરેખરી હોય એમ તેઓને લાગે છે. આનો ઉપાય આથી તદ્દન વિરુદ્ધ વર્તવામાં એટલે કે પૂર્ણ ગુણોને સ્વીકારવામાં અને કોઈ પણ સ્ખલનાને વિસારવામાં રહેલો છે. જો તમે ધારતા હો કે તમારા પોતામાં વિલક્ષણતા છે તો યથાક્રમ સ્વાભાવિક વિચાર કરવાની ટેવ પાડો. હમેશાં એમજ કહો અને એમજ વિચાર કરો કે “મારામાં કશી વિલક્ષણતા નથી. જે વિલક્ષણતાઓ મારી પ્રગતિને અટકાવે છે તે કાલ્પનિકજ છે. હું પૂર્ણતાની પ્રતિભૂતિ છું અને તેથી મારા માનવા પ્રમાણે મારામાં જે અપૂર્ણતાઓ-સ્ખલનાઓ છે તે ખરેખરી હોઈ શકેજ નહિ. કેમકે મારા અસ્તિત્વનું સત્ય ખરેખર છે. જો મારા વિચારમાં વિષમ ભાવનાઓની ઉત્પત્તિ ન હોય તો મારી આસપાસ તેઓ હોઈ શકેજ નહિ.” જો તમે આગ્રહપૂર્વક અને ઉદ્ધાસપૂર્વક મનની અંદર નિરંતર આ પ્રમાણે મનન કરશો તો જે તમને વિષમ લાગે છે તે તમે વિસરી જશો. તે સત્વર અદૃશ્ય થશે અને તમારામાં અને બીજા લોકોમાં ઘણો ભેદ નથી એમ ખાતરી થવાથી તમને ઓચેલી આત્મશ્રદ્ધાની પુનઃ પ્રાપ્તિ થશે.

કેટલીક વખત શરમાળપણું એક વ્યાધિ સમાન થઈ પડે છે. પરંતુ તે કલ્પના-સૃષ્ટિમાંથી ઉદ્ભૂત થાય છે. તેથી મનમાંથી તેનો વિચાર કાઢી નાંખી તે વ્યાધિને સુગમતાથી વશ કરી શકાય છે. “શરમાળપણા તરફ કોઈનું લક્ષ પણ નથી. લોકો એટલા બધા સ્વાર્થપરાયણ છે કે પોતાના હેતુઓ સાધવામાં અત્યંત પ્રવૃત્તિશીલ રહે છે. જેથી તેઓને શરમાળપણા તરફ જોવાનો અવકાશ નથી” આવા પ્રકારના વિરોધી વિચારને મનમાં સ્થાન આપવાથી શરમાળપણાના વ્યાધિનો પરાજય કરી શકાય છે.

એક યુવાન પુરૂષ પોતાની સાદી આકૃતિ અને અપ્રિય રીતભાત પર નિરંતર વિચાર કર્યા કરવાથી એટલો બધો નિરાશ અને અસ્વસ્થ થઈ ગયો હતો કે તે ઉન્મત્ત થઈ જવાની અણી પર હતો. કોઈ સંમેલનમાં અથવા સભામાં પોતાના વધારે આકર્ષક મિત્રો અથવા સંગોનીઓને આમંત્રણ કરવામાં આવતું અને પોતાનો તેમાંથી બહિષ્કાર કરવામાં આવતો ત્યારે તેને ઘણું લાગી આવતું અને દિવસોના દિવસો સુધી કાલ્પનિક દૃશ્ય દૃષ્ટિ સમીપ ખડું કરી તેના પર અનેક તરેહના તર્કવિતર્કો કરવામાં ગુંથાતો. આ પ્રમાણે ઘણો સમય વીત્યા પછી છેવટે મિત્રપદને શોભાવે

લોકપ્રિય થવાની કળા.

૨૧૧

એવો એક ખરેખરો સુહૃદ તેની મદદે આવ્યો. અને તેને કહ્યું કે “જે શારીરિક આફતો અને સૌંદર્યના અભાવને લઈને તું શોચ કરે છે તેના કરતાં વિશેષ લોકપ્રિય બનાવે અને વિશેષ ચિત્તાકર્ષક બનાવે એવા ગુણોને કેળવવાનું તારે માટે સર્વથા શક્ય છે.” આ માયળુભિત્રની સાહાય્યથી તેણે આત્મ-નિરીક્ષણ અથવા આત્મ તુલના કરવાની રીતિ સંપૂર્ણતઃ ફેરવી નાંખી. માત્ર શારીરિક સૌંદર્ય પર વિશેષ ભાર મુકવાને બદલે અને પોતાની જાતને વિરૂપ અને અપ્રિય માનવાને બદલે તે હમેશાં એમજ ધારવા લાગ્યો કે “હું પૂર્ણતાની પ્રતિમા છું. મારામાં અમુક પ્રકારનો દૈવી અંશ રહેલો છે.” અને આ દૈવી અંશને બહાર પ્રદર્શિત કરવાનો તેણે દૃઢ સંકલ્પ કર્યો. પોતે અપ્રિય છે અથવા પોતે ખરેખરી રીતે વિરૂપ છે એવા પ્રત્યેક વિચારને તિલાંજલી આપવા લાગ્યો અને પોતાની લોકપ્રિયતાની અને આકર્ષણશક્તિની મૂર્તિને સંપૂર્ણ ઉત્સાહ અને ઉદ્વાસથી હૃદયમાં સ્થાપિત કરી અને પોતે પોતાની જાતને આકર્ષક, આહલાદક અને ચિત્તરંજક સમર્થ થશેજ એ વિચાર તેના મનમાં હમેશાં રમી રહેવા લાગ્યો. આકર્ષક અથવા લોકપ્રિય થવાનું કાર્ય પોતાને માટે અશક્ય છે એવા કોઈ પણ વિચારને પોષણ આપવાનું તેણે ત્યજ દીધું. જે રીતે શક્ય હોય તે દરેક રીતે તેણે માનસિક સુધારણાનું કાર્ય શરૂ કરી દીધું. તેણે સર્વોત્તમ ગ્રંથકારોના પુસ્તકો વાંચવાનો અભ્યાસ પાડ્યો. અધ્યયનના વિવિધ માર્ગોનું ગ્રહણ કર્યું અને નિશ્ચય કર્યો કે “હું દરેક પ્રસંગે મારી જાતને આનંદપ્રદ બનાવીશ.”

અત્યાર સુધી તે પોશાક પહેરવામાં તેમજ રીતભાત જાળવવામાં તદ્દન બેદરકાર રહ્યો હતો. કેમકે તેને એમ ચોક્કસ ઠસી ગયું હતું કે હું કદી લોકપ્રિય થવાનો નથી. તેથી મારે સુધક અને આકર્ષક પોશાક પહેરવાની કે સારી રીતભાત રાખવાની કશી આવશ્યકતા નથી. પણ હવે પોતાને છાજે એવો અને શોભે એવો પોશાક પહેરવાની ખાસ સંભાળ રાખવા કદી ચુકતો નથી.

આ સર્વનું પરિણામ એ આવ્યું કે પહેલાંની માફક અતડો રહેવાને બદલે તેને જ્યાં જ્યાં જવાનું બની આવતું ત્યાં ત્યાં પોતાની આસપાસ માણસોના નાના નાના સમૂહને આકર્ષવા લાગ્યો. અને તેની વાત કરવાની પદ્ધતિથી સૌ કોઈના મન રંજન થવા લાગ્યા. અને અદ્ય સમયમાં પોતાની જાતને હરેક રીતે એટલી બધી આકર્ષક બનાવી દીધી કે જે આકર્ષક પુરૂષોને તે ઈર્ષ્યાચુક્ત દૃષ્ટિથી જોતો તે સહુની માફક તેને સર્વત્ર આમંત્રણ કરવામાં આવતું. આ પ્રમાણે ઘણાંજ દૃઢ સમયમાં પોતાને અંતરાયભૂત થનારી વસ્તુઓ પર તેણે સંપૂર્ણ જીત મેળવી એટલુંજ નહિ પણ પોતાના સમૂહમાં તે સૌથી આકર્ષક અને મનોરંજક બની ગયો.

તેનું કાર્ય રહેલું અને સુગમ નહોતું. પરંતુ જે વસ્તુઓએ તેની નૈસર્ગિક શક્તિને દાબી દીધી હતી તેનો પરાજય કરવામાં જરૂરની અચળ શ્રદ્ધા, પૂર્ણ ધૈર્ય અને અડગ નિશ્ચયથી તે પોતાનું કાર્ય સાધી શક્યો હતો. અને જે વસ્તુઓને તે નાશકારક, વિદ્વ અને શાપ સમાન ગણતો હતો તેનો પરાજય કરવાના તેના નિશ્ચયાત્મક પ્રયાસથી જે શારીરિક સૌંદર્યનો તેનામાં અભાવ હતો તેના કરતાં અનેક ગણાં કિંમતી ગુણો કેળવવાને તે શક્તિવાન થયો હતો.

જે વસ્તુ મેળવવાની આપણને અતીવ તિવ્ર અભિલાષા હોય છે અથવા આપણે જેવા પ્રકારના થવા ઇચ્છીએ છીએ તેની પ્રતિમાનું મનની અંદર આગ્રહ પૂર્વક સ્થાપન કરવાથી અને તેની પ્રાપ્તિ અર્થે સખ્ત પ્રયત્ન કરવાથી આપણે જે પરિવર્તન કરી શકીએ છીએ તે આશ્ચર્યમાં ગરકાવ કરી નાંખે તેવું છે. આપણે જે પ્રાપ્ત કરવાને ઉત્કંઠિત છીએ તેને આપણા તરફ આકર્ષવાની અને જે દૃશ્ય અથવા ચિત્ર આપણે કદપના સૃષ્ટિમાં રચીએ છીએ તેને ખરેખર ખનાવવાની આમાં અદ્ભૂત અને અજબ શક્તિ રહેલી છે.

લોકપ્રિયતા અથવા સામાજિક વિજય પ્રાપ્ત કરવામાં વાણી મહાન અગત્યનો પાઠ લખે છે. માણસ કેટલે દરજ્જે કેળવાયલો છે અને સંસ્કૃતિ પામેલો છે તે તેની વાણી ઉપરથી કલ્પી શકાય છે. કેમકે યદા યદા મુજ્જતિ વાક્યવાણં તદા તદા જાતિકુલ પ્રમાણમ્ ।

એક વિદ્વાન કહે છે કે “ લિપ્તલિપ્ત પ્રકારના વર્તનવાળા મનુષ્યોના સમૂહની સાથે મને એક અંધારા ઓરડામાં રાખો. અને તે સૌ કેવા કેવા પ્રકારના વર્તનવાળા છે તે તેમની વાણી અથવા બોલવાના અવાજ અને રીતિ પરથી તમને કહીશ ” એમ કહેવાય છે કે પ્રાચીન સમયમાં ઇજીપ્ટના ન્યાયમંદિરોમાં પણ સર્વ વ્યવહાર લિખિત પત્રોથીજ ચાલતો હતો. એવી ભીતિથી કે કદાચ ન્યાયાસન પર આરૂઠ થયેલા ન્યાયાધીશો બોલનારની વાકશક્તિને અધીન થઈ જાય. અંતિમ નિર્ણય જાહેર કરતી વખતે ન્યાયાસનારૂઠ ન્યાયાધીશો સત્યદેવીની મૂર્તિને પોતાની પાસે રાખીને તદ્દન મૌનભાવ ધારણ કરીને અપરાધિઓને શિક્ષા કરતા. માનુષી વાણીની ચમત્કારિક શક્તિનો વિચાર કરતાં શું એમ નથી લાગતું કે આપણાં બાળકોની વાકશક્તિ ખીલવવાને અને સુંદર બનાવવાને ગૃહોમાં કે શાળાઓમાં યત્ન કરવામાં નથી આવતો તે ખેદ અને શરમ ઉપજાવે એવો વિષય છે ? ઉદ્યતા બુદ્ધિશાળી બાળકો ઉચ્ચ પ્રકારની કેળવણી ગ્રહણ કરતા હોય અને છતાં તેઓની વાણી કઠોર, કર્કશ અને ક્લિષ્ટ હોય તે શું શોચનીય નથી ? જે કઠોર અને કર્કશ વાણી તેઓના જીવનની પ્રવૃત્તિ અને પ્રગતિમાં પ્રતિપળે કંટકરૂપ નીવડે છે. જ્યાં

લોકપ્રિય થવાની કળા.

૨૧૩

જ્યાં જીવંતો સદુપયોગ કેવી રીતે કરવો તે વિદ્યાર્થીઓને શીખવવામાં આવે છે, તેઓને દરેક ભાષાનું, ગણિતશાસ્ત્રનું, વિજ્ઞાનનું, કળા અને સાહિત્યનું જ્ઞાન આપવામાં આવે છે એવી શાળાઓમાંથી અને વિશ્વવિદ્યાલયોમાંથી અનેક સ્ત્રી પુરૂષો બી. એ. એમ. એ. આદિ બુદ્ધી મુદ્ધી ઉપાધિઓથી અલંકૃત થઈ બહાર આવે છે છતાં પણ તેઓની વાણી કઠોર, નિરસ અને શુષ્ક હોય છે. ઘણી બુદ્ધિશાળી યુવતીઓ અને ઘણા બુદ્ધિશાળી યુવકો કે જેઓ મહાન માનવંતી ઉપાધિઓથી વિભૂષિત થયેલા હોય છે તેઓની વાણી એવી વિષમ અને કઠ્કશ હોય છે કે સચેતન, કોમળ અને શિદ્ધશ્રાહી મનુષ્ય તંતુવાળો માણસ તેઓની સાથે ભાગ્યેજ વધારે લાંબા વખત સુધી વાતચીત ચલાવી શકે. બીજી બાજુએ જો આ સર્વની સાથે તેઓની વાણીની યોગ્ય ખીલવણી થયેલી હોય છે તો તેના સમાન અન્ય કોઈ વસ્તુ મોહક અને આનંદજનક જણાતી નથી.

જેની વાણી દિવ્ય વાજીવ્રમાંથી નિકળતા સ્વર જેવી હોય છે, જેની વાણી સુસ્પષ્ટ શબ્દોથી યુક્ત હોય છે, જેની વાણીનો પ્રવાહ નિર્મળ ઝરણાંની માફક વહે છે એવા પુરૂષની જોડે ક્ષણમાત્ર વાર્તાલાપ કરવાથી નિઃસીમ આનંદનો અનુભવ થાય છે. એક વ્યક્તિની વાણીમાં એવી મિષ્ટતા અને મોહિની છે કે તે જ્યાં જ્યાં જાય છે ત્યાં ત્યાં તે જ્યારે જ્યારે કંઈ જોલે છે ત્યારે ત્યારે પ્રત્યેક માણસ તેને અતિશય આનંદથી લક્ષ્યપૂર્વક સાંભળે છે. તેની વાણી એવી મધુર અને રસાદ્ર છે કે તે સર્વને ચકિત અને મુગ્ધ કરી મુકે છે, તેની બાહ્યકૃતિ સારી છે-કંઈક વિરૂપ. પરંતુ તેની વાણીનો પ્રભાવ અલૌકિક છે, તેની વાણીની મોહિની અનિવાર્ય છે. આવી તેની વાણી ઉત્તમ રીતે વિકાસ પામેલા મનની અને મોહક ચારિત્ર્યની સૂચક છે.

સમાજમાં ઘણા સ્ત્રી પુરૂષોની વાણી એટલી બધી કઠોર અને કિલ્લ હોય છે અને મગજતંતુ અને શ્રદ્ધાશક્તિપર એવી ભયંકર અસર ઉત્પન્ન કરે છે કે આપણને વારંવાર તેવા સ્ત્રીપુરૂષો પાસેથી પલાયન કરી જવાની જરૂર પડે છે. જે વાણી કેળવણી અને સંસ્કૃતિની વ્યંજક છે, જેમાંથી સંપૂર્ણતઃ સ્પષ્ટ શબ્દો વહે છે, જેમાં સાંભળનારને મુગ્ધ કરી નાંખે એવું માધુર્ય રહેલું છે, જેમાં જાદુ ચમત્કૃતિ છે એવી નિર્મળ, મંદ, અને કેળવાયેલ વાણીની પ્રાપ્તિ ખરેખર, લોકોત્તર છે. આવી વાણી ગણ્યાગાંઠ્યા પુરૂષોમાંજ દૃષ્ટિગત થાય છે.

પ્રિય વાંચક ! લોકપ્રિય થવામાં અથવા સામાજિક વિજય પ્રાપ્ત કરવામાં મધુર અને શ્રોતાજનોને મુગ્ધ કરી નાંખે એવી વાણી અત્યંત અગત્યનો પાઠ ભજવતી હોવાથી એવા પ્રકારની વાણી કેળવવાનો પ્રયત્ન આદરો. જેથી સમય જતાં તમે પરિચિત તેમજ અપરિચિત મનુષ્યોને તમારા પ્રતિ આકર્ષી શકશો, સર્વ તમારે આધીન થશે. અને તમે લોકપ્રીતિ સંપાદન કરશો એમાં લેશ પણ સંદેહ જેવું નથી.

इतिशम् ॥

૨૧૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

વિવેકબુદ્ધિનો વિનિપાત.

આપણા જીવનના નિર્વાહનો ગતિક્રમ એવો ઝડપવાળો થયો છે, દરેક જાતની હરીફાઈ એટલીબધી વધી ગઈ છે, અને જીવન એવું તીવ્ર થયું છે, થાક એટલો બધો લાગે છે, જ્ઞાનતાંત્રીઓને એટલોબધો શ્રમ પડે છે, કે પરિણામે જીવનનું સમ-તોલપણ ખસી ગયું છે. જેમ આપણું શરીર અમુક વર્ષ પછી વૃદ્ધિ પામતું નથી, તેમ આપણું મન પણ નવા વિચાર કે સંસ્કાર ગ્રહણ કરવાને અશક્ત બને છે; દરેક મનુષ્યને અમુક દૃષ્ટિબિંદુથી વિચાર કરવાની જે ટેવ પડી ગઈ હોય છે તેજ વિચાર પ્રમાણે તે જુદી જુદી ભાવનાનું અવલોકન કરે છે.

આ અવલોકનમાં વિવેકબુદ્ધિ પૂર્વ સંયોગોથી પ્રાપ્ત થઈ હોય તો ટેવ કે પરંપરાને લીધે જે જડતા આવે છે તેનું બળ વધી શકતું નથી. કેમકે બુદ્ધિની જાગૃતિ હોવાથી તે મનુષ્યો પોતાના લક્ષ્યબિંદુઓને ચુકી શકતા નથી. કર્મની ક્રિયા (Theory of action) એવી તો ગૂઢ છે કે તે જાણવાને માટે મનુષ્યને અથાક મહેનત, ખાંત અને સુક્ષ્મ બુદ્ધિની જરૂર છે. જ્યારે તેની કોઈ ક્રિયાનું આપણને જ્ઞાન થાય છે ત્યારે તે એવું તો એકદેશીય હોય છે કે થોડા વખતમાં તે જ્ઞાન નિરૂપયોગી લાગે છે અને તેને બદલે કોઈ નવી કલ્પનાનો આશ્રય લે છે. ક્ષણે ક્ષણે યજ્ઞવત્તામુપૈતિ તદેવરૂપં રમણીયતાયાઃ એ સિદ્ધાંત દરેક સામાન્ય મનુષ્યોને લાગુ પડે છે. તેને અનુસરીને દરેક મનુષ્યોની ભાવનાઓ જેમ જેમ સંયોગો નવા નવા પ્રાપ્ત થતા જાય છે તેમ તેમ નવા નવા આદર્શો ઉત્પન્ન કરાવે છે, તેને અંગે મનુષ્યોની વિવેકદૃષ્ટિની આસપાસ રંગબેરંગી કુંડાળાઓ ઉત્પન્ન થાય છે અને તેમાંથી વિવેકબુદ્ધિની નિર્મળ જ્યોતિ પ્રકટ કરવામાં મનુષ્યની મહત્વતા છે.

મનુષ્યજીવનમાં આ રીતે પૂર્વ સંસ્કારો વર્તમાન સંયોગો અને શ્રમિત મન, વિવેકદૃષ્ટિને જાગૃત થવાં દેતાં નથી. જે દૃષ્ટિ પ્રત્યેક મનુષ્યને પોતાના જીવનને લા-યક હોવી જોઈએ તે જો તે જીવનમાં અપ્રકટ રહી હોય તો તેનું તે જીવન ઘણું અંશે પુરૂષાર્થહીન રહે છે; અને જીવનનું તત્વ પ્રાપ્ત થઈ શકતું નથી. આપણા આચારો, આપણા ધર્મના પ્રત્યેક અંશો, આપણી વ્યવહારની સર્વ ક્રિયાઓ—એ સર્વમાં વિવેકદૃષ્ટિનું અસ્તિત્વ હોય તોજ સફળતા ગણાય છે.

જે વિવેકદૃષ્ટિ માટે પૂર્વોક્ત પરિસ્થિતિ કહેવામાં આવી તે વિવેકદૃષ્ટિ સમ-જવી જેટલી કઠણ છે તે કરતાં તે પ્રાપ્ત કરવા પ્રયાસ કરવો તે અનેકગણો કઠિન છે. વિચાર, વાણી અને વર્તનના પ્રત્યેક પ્રસંગોમાં વિવેકની સંપૂર્ણ જરૂર છે. તે ન હોય

વિવેકબુદ્ધિનો વિનિપાત.

૨૧૫

તો એ ત્રણેવાનાં અવ્યવસ્થિત હોવાને અંગે મનુષ્ય જીવન પશુતુલ્ય થઈ શકવામાં જરાપણ વાંધો રહેતો નથી. અને મનુષ્યનો મોટો વિલાગ તે પરિસ્થિતિમાંજ સડયા કરે છે. જ્ઞાનીજનો એજ વારંવાર પ્રબોધી ગયા છે કે ‘ પ્રત્યેક પ્રસંગોમાં વિવેકદૃષ્ટિ રાખીને કાર્ય કરો. ’

આપણા ભોજનના પ્રસંગોમાં આપણી વિવેકદૃષ્ટિ રહી નથી; આપણાથી વયોવૃદ્ધ અથવા જ્ઞાનવૃદ્ધ મનુષ્યો સાથેના પ્રસંગોમાં આપણી વિવેકબુદ્ધિનો વિનાશ થયો છે; ધનવાનો ગરીબોની સાથે, અને ગરીબો ધનવાનોની સાથે ઉચિત કર્તવ્યો સમજી શકતા નથી, અને વિવેકબુદ્ધિની ખામી સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે. આપણી જ્ઞાતિમાં અને કુટુંબમાં જ્યાં વિવેકબુદ્ધિની ખામી પ્રસંગે પ્રસંગે આપસ આપસમાં જોવામાં આવે છે ત્યાં આપણે સ્વરાજ્ય અને દેશોદ્ધારના પ્રયાસો કેવી ઉચ્ચ રીતે સાધી શકીએ ! એ મી. ગાંધીનું કથન અયથાર્થ નથી. ઉચિત કર્તવ્ય પ્રથમ સમજવાની જરૂર છે અને તે પછી પ્રત્યેક વ્યવહાર અથવા ધર્મને લગતા પ્રસંગોમાં વિવેકદૃષ્ટિથી કાર્ય કરી તેનાથી ઉત્પન્ન થતાં સારાં ફળોની આશા રાખવી યોગ્ય છે.

જૈનદર્શન જેને ‘ અંતરાત્મપણું ’ કહે છે તેજ આ વિવેકબુદ્ધિ છે. અંતરાત્મપણું પ્રાપ્ત થયા પછી મનુષ્ય પ્રત્યેક પ્રસંગોમાં ઉચિત કર્તવ્યના લક્ષ્યચિંત્નને ગ્રહણ કરી તે તે પ્રસંગોના પ્રકરણો પૂર્ણ કરે છે અને તે પ્રસંગોની વચ્ચે આવેલા વિધ્નો અથવા આનંદોને બુદ્ધિજ રીતે સંકેલી લેતો હોય છે.

પૂર્વ અને પશ્ચિમના ગાઢ સમાગમ પછી આપણી પ્રાચીન વિવેકબુદ્ધિનું સૌંદર્ય પૂર્વ જોઈ બેઠું છે. આપણું ઉદાત્ત અને સૂક્ષ્મ જીવન અત્યારે વ્યાપાર, મોજશોખો અને ભૌતિક અપેક્ષાઓ (material needs) તૃપ્ત કરવામાં અલોપ થઈ ગયું છે. એ સૌંદર્યને પુનઃ પ્રાપ્ત કરવા સત્સંગો અને શાસ્ત્રો મોબુદ છે; તેનું વારંવાર મનન કરવું—કરાવવું તેને અનુકુળપણે જમાનાના મનુષ્યોની રૂચિ અનુસાર ગોઠવવું એ પ્રાચીન વિવેકબુદ્ધિને જાગૃત કરવા—કરાવવા માટે અત્યંત આવશ્યક છે.

વિવેકબુદ્ધિ કયે સ્થાને કેટલા પુરતી રાખવી એ મનુષ્યનો આત્મા પોતેજ પોતાના પ્રાપ્ત કરેલા અનુભવ ઉપરથી નક્કી કરી શકે છે. પરંતુ એ અનુભવ પ્રાપ્ત કરવામાં મોટો તક્ષાવત રહેલો છે અને એ તક્ષાવત અનુસાર તેની વિવેકબુદ્ધિની યોજનામાં પણ તક્ષાવત રહે છે. આથી એ અનુભવ પ્રાપ્ત કરવા માટે પૂર્વપુરૂષોના ચરિત્રો વાંચી વિચારી પૃથક્કરણ કરવાં જોઈએ. મનુષ્યને દુઃખદાયક અવસ્થામાંથી બચાવનાર વિવેક—ઉચિત કર્તવ્યની પરિપાલના—છે. શાસ્ત્રોમાં પદેપદે જે જ્ઞાન અને

અનુભવનો સંગ્રહ દેખાય છે તે વિવેકદષ્ટિનું કૃણ છે, જે મનુષ્યમાં એ દષ્ટિનો પ્રભાવ માલુમ પડે છે તે જુદી રીતે પોતાના પ્રત્યેક વિષયમાંથી રસ અનુભવી શકે છે.

માનસિક શાક્ટ (degenerative psychosis) ટકાવી રાખવાને માટે વિવેકબુદ્ધિ સંપૂર્ણ રીતે કામ કરે છે. આત્માને વિશાળ સામર્થ્યમાં ગતિમાન કરવા માટે વિદ્યુત કરતાં વધારે ઝડપથી કામ કરે છે. જે રાત્રિ સર્વ પ્રાણીઓની ઉંઘમાં હોય છે તે સંયમી મનુષ્યની જાગૃતિવાળી શી રીતે હશે ! એ વિચાર કરતાં વિવેકનું સામાન્યજ માલુમ પડે છે; આ ઉપરથી એ પરિણામ ઉપર આપણે આવવું પડે છે કે વિવેકબુદ્ધિ જે સહજ રીતે અપ્રકટ છે તે પ્રકટ કરવી જોઈએ. તેને માટે શાસ્ત્રોક્ત પ્રયાસો એકઠા કરી આત્માને ઉચ્ચ પરિસ્થિતિમાં સુકવો જોઈએ. જે જે જીવન-કલહો આપણી સમક્ષ સંયોગાનુસાર આવી પડેલા છે તેનું યથાર્થ નિરીક્ષણ કરી વટાવવા જોઈએ. વિવેક દષ્ટિનું આ ખાસ કર્તવ્ય છે. તે કર્તવ્યનું અસ્તિત્વ પૂર્વ-કાળ કરતાં આ કાળે ખાસ કરીને નષ્ટ થયેલું છે. અને એક પગથીયું ઉતરતાં જેમ મનુષ્ય લપસી જાય છે અર્થાત્ વિવેકમ્રજ્જ્વાલાં ભવતિ વિનિષ્ઠાતઃ શતમુખઃ એ સિદ્ધાંતને અનુસરીને મનુષ્યજીવન એ પરજીવન-પશુજીવન થઈ ગયેલું છે તેનો પુનરુદ્ધાર આ કાળે જે જે રીતે થાય તે તે રીતે કરવા શક્તિસંપન્ન મનુષ્યોએ તૈયાર થવું જોઈએ છે. તેમાંજ આત્માના, કુટુંબના, જ્ઞાતિના અને દેશના હિતના પ્રશ્નો પણ સર્વ રીતે સમાઈ જાય છે.

વ્યવહારના અનેક પ્રસંગોમાં વિવેકદષ્ટિ ક્યાં રાખવી તેનો નિર્ણય પોતાનો અનુભવ અને પ્રસંગો કરી આપે છે. ઘણા પ્રસંગો એવાં હોય છે કે જેમાં પ્રતિકૂળ થવાથી કશો લાભ હોય નહિં છતાં મનુષ્યો પ્રતિકૂળ પક્ષને સ્વીકારી લે છે-પકડી રાખે છે. એક કહે છે કે કાલ કરતાં આજે ગરમી વિશેષ છે બીજે કહે છે કે ના, કાલ જેટલીજ છે; મારવાડી લોકો પોતાની પસંદગી વાળી પાઘડીને વખાણશે જ્યારે ગુજરાતીઓ પોતાની પસંદગીવાળી પાઘડીને શ્રેષ્ઠ ગણશે; ખરું જોતાં બંનેના અનુમાનો કલ્પિત છે. કાલે કેટલી ગરમી હતી તેનું માપ કાઢ્યું નહોતું તેમજ કઈ પાઘડી સુંદર છે તેનો નિર્ણય કર્યો નહોતો પરંતુ બંનેએ પોતાના પૂર્વ સંસ્કારો અને અનુમાનપર તર્કો ચલાવેલા છે. પરંતુ તેઓ એકબીજાને અનુકુળ થવા વિચારતા નથી. જેમાંથી એક બીજાને અનુકુળ થાય તો તેમાં કંઈ હાનિ નથી; અને બીજે પ્રસન્ન થાય એમ છે પરંતુ વિવેકદષ્ટિનો ઉપયોગ જે સ્થાને થવો જોઈએ ત્યાં નહીં થતો હોવાને લઈને પૂર્વોક્ત દષ્ટાંતોની પ્રમાણે પ્રસંગે પ્રસંગે પ્રતિકૂળતા પ્રાપ્ત થાય છે.

વિવેકબુદ્ધિનો વિનિપાત.

૨૧૭

આ પણ એક જનસમુદાયનો સ્વભાવજ થઈ ગયો છે કે કોઈની આરંભમાં મિત્રતા થતાં તના ગુણ તરફ દૃષ્ટિ જાય છે પરંતુ જ્યાં થોડો કાળ તેની સંગતિ થઈ કે પછી તેમાં દોષો જણાવા માંડે છે અને કાળે કરીને જે ગુણ તરફ વિચારીને મિત્રતા બાંધી હોય છે તેજ ગુણ મિત્રતા બાંધનારને દોષરૂપ જણાય છે, તેવીજ રીતે ખાસ કરીને દોષો શોધવાની વૃત્તિઓ એટલી બધી પ્રત્યેક પ્રસંગે બહેકી ગઈ હોય છે કે સામાન્ય કાર્યને અંગે પણ તેઓ પ્રકટ થઈ જાય છે અને વિવેક દૃષ્ટિની ગેરહાજરીમાં દોષોનું દર્શન વારંવાર કરે છે જેથી જે ગુણોની વૃદ્ધિ વિવેકદૃષ્ટિ બહુજ થોડા વખતમાં કરી આપે છે તે રોકાઈ જાય છે.

વિવેકદૃષ્ટિ આધ્યાત્મિક વિભાગમાં ઘણુંજ અગત્યનો ભાગ ભજવે છે. વિવેકદૃષ્ટિસંપન્ન આત્માનું અંતઃકરણ સર્વત્ર ગુણ જોઈ હંસ સમાન ભેદ પારખી શકે છે. ખરું જોતાં જગત્માં એવું એકે પણ આણીપદાર્થ નથી કે જેમાં ગુણ ન હોય. તેમાં પણ જેની દૃષ્ટિ ગુણગ્રાહી થઈ હોય છે તેને સર્વમાં ગુણજ જણાય છે. તેથીજ આપણા શાસ્ત્રકારોએ સુગંધ-દુર્ગંધ અથવા સ્નિગ્ધ-ખર સ્પર્શ વિગેરે વિરોધી પદાર્થોને-ઉભયને-ગુણ તરીકે સંજોગેલા છે. પરંતુ જ્યાંસુધી આપણને અમુક પદાર્થમાં ગુણ ન જણાય ત્યાંસુધી તેનો વિચાર કરવાની જરૂર નથી, પરંતુ તે પદાર્થના દોષનો વિચાર કરવો એ પ્રતિદિન આપણી વિવેકદૃષ્ટિ ખોવા સિવાય અન્ય લાલ નથીજ. ગુણદૃષ્ટિ પ્રસારનાર ગુણસ્વરૂપ થઈ શકે છે.

પોતાના લક્ષ્યમાંથી ખત્રી બીજામાં ન વહી જનાર બળને ઉત્પન્ન કરવાનું ખાસ કામ વિવેકબુદ્ધિ કરે છે. આત્માનો આ એકજ ગુણ જ્યાં અનવધિ સામર્થ્યને પ્રકટ કરાવી જગત્માં અલૌકિકતાનું દર્શન કરાવે છે તો બીજા અનેક સદ્ગુણોથી આત્માનું સ્વાભાવિક જીવન કેવું મનોહર અને ઉત્તમ બને એ દેદપનાની ઝાંખી પ્રત્યેક મનુષ્ય પોતાના અનુભવ પ્રમાણે કરી શકે છે. પ્રયત્નના અભાવે મનુષ્ય સ્વભાવ સમજી શકવો દુર્લભ છે, તેમજ સારાસારની વહેંચણી સમજવી એ તેથી વધારે મુશ્કેલીવાળું કાર્ય છે. ઉત્સાહને પ્રકટ કરી તે સફળ થાય અને ઉન્માર્ગે જવાનો પ્રસંગ ન પ્રાપ્ત થાય એ વિવેકદૃષ્ટિનું મુખ્ય આદર્શ (goal) છે. સ્વતંત્ર તુલના કરવાની જે આ કાળે ઘણું અંશે નષ્ટ થઈ છે; એ પુનઃ સજીવન કરવાના પ્રયત્નો પ્રકટ થવા માટે તરીકે કર્તવ્યનું ભાન થાય તોજ એ વિવેકદૃષ્ટિનો સદ્ભાવ પ્રકટ થાય.

કૃતેહચંદ

૨૧૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

શ્રી સૂક્તરત્નાવલી.

(સરહસ્ય)

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૯૮ થી ૨૩૨.)

વપુઃ શેષોઽપ્યપુણ્યાત્મા, સ્વભાવં ન વિમુચ્ચતિ ।

જહાતિ જિહ્વાતાં રજ્જુર્જ્વલિતાપિ ન જાતુચિત્ ॥ ૬૨ ॥

નહારે માણસ મરી જાય તોપણ પોતાનો સ્વભાવ છોડતો નથી. દોરી બાળી હોય તો પણ કદિ તેની વકતા (વળ) છોડતી નથી. ૬૨

સતાં નોપપ્તવાય સ્યુદ્વિજિહ્વા મિલિતા અપિ ।

નૈષિઃ સજ્ઞાન્નુજઞ્ઞાનાં,.....'.....ચન્દનદ્રુમઃ ॥ ૬૩ ॥

સારા માણસોને બે જીભવાળા-લુચ્યા માણસોનો સંગ થયો હોય તોપણ તેમનો અનાદર થતો નથી. ચંદનના વૃક્ષને સર્પોનો સંગ થાય છે, તોપણ તેને લોકો શું નથી ઈચ્છતા ? ૬૩

નિજકાર્યાય દુષ્ટોઽપિ, મહદ્ભિર્વહુ મન્યતે ।

દાહકાર્યપિ સપ્તાર્ચિરિન્ધનાર્થં ગવેષ્યતે ॥ ૬૪ ॥

જે પોતાનું કામ સરતું હોય તો મોટા પુરૂષો દુષ્ટ માણસને પણ બહુ માન આપે છે. અગ્નિ દાહ કરનારો છે, તથાપિ તે શંખવા માટે શોધાય છે. ૬૪

કુપસિદ્ધિઃ કુસજ્જેન, તત્ક્ષણાન્મહતામપિ ।

મહેશો વિષસાન્નિધ્યાત્, કળ્થેકાલોઽયમીરિતઃ ॥ ૬૫ ॥

મોટા માણસો પણ જો કુસંગ કરે તો તત્કાળ તેમની નહારી બની જાય છે. શંકરે વિષને પાસે રાખ્યું તો તેઓ લોકોમાં કંઠેકાલ ના નામથી પ્રખ્યાત થઈ ગયા. ૬૫

ન સત્સંસ્તવસૌભાગ્યં, ગદિતું ગુરુરપ્યલમ્ ।

તન્તુમિઃ સુમનઃ સજ્ઞાલબ્ધં સ્વાહાશુજાં શિરઃ ॥ ૬૬ ॥

૧ સર્પો બે જીભવાળા છે અને જો દુર્યુ બોલે તેવા લુચ્યા લોકો પણ બે જીભવાળા કહેવાય છે.

૨ અત્રાક્ષરત્રયં ત્રુટિતમ્; તત્ત્વ ' મૃદ્ધૈઃ કિં ' ઇતિ સંગચ્છેત । ૩ રિન્ધનાર્થં કાષ્ઠાર્થં કાષ્ઠપ્રજ્વાલ-
નાર્થમિત્યર્થઃ । ' રન્ધનાર્થં ' ઇતિ પાઠો લભ્યેત ચેત્ પાત્રનાર્થમિતિ સુગમ એવાર્થ સ્યાત્ । ૩ સુમનસાં
પુષ્પાણાં, સત્તામિત્યપિ ॥

સૂક્તરત્નાવળી સરહસ્ય.

૨૧૯

સારા માણુસોના સંગનું સૌભાગ્ય એટલું બધું છે કે તેને કહી શકવાને બૃહ-
રૂપતિ ગુરૂ પણ સમર્થ થઈ શકતા નથી. સૂત્રના તાંતુઓ સુમનસ-પુષ્પનો સંગ
થવાથી દેવતાઓના મસ્તક ઉપર ચડી શકે છે. ૬૬

નિઃસારે વસ્તુનિ પ્રાયો, ભવેદાદમ્બરો મહાન્ ।

કુસુમ્ભે રક્તિમા યાદગ્, ઘુમ્ભે ન ચ તાદશી ॥ ૬૭ ॥

પ્રાયે કરીને નિઃસાર વસ્તુની અંદર મહાન્ આડંબર દેખાય છે, બેવી રતાશ
કુસુમ્બની અંદર દેખાય છે, તેવી રતાશ કેશરની અંદર દેખાતી નથી. ૬૭

ક્ષીયતેઽમ્યુદયેઽન્યેષાં, તેજસ્તેજસ્વિનામપિ ।

નોદયે પદ્મિનીવન્ધોઃ, કિં દીપાઃ ક્ષીણદીપ્તયઃ ? ॥ ૬૮ ॥

બીજાઓના અભ્યુદયમાં તેજસ્વી માણુસોનું તેજ પણ ક્ષીણ થઈ જાય છે.
સૂર્યનો ઉદય થતાં શું દીવાઓની કાંતિ ક્ષીણ નથી થતી ? ૬૮

પાત્રે શુદ્ધાત્મને વિત્તં, દત્તં સ્વલ્પમપિ શ્રિયે ।

દત્તે લિંગધાનિ દુર્ગધાનિ, યદ્દવાં ચારિતં તૃણમ્ ॥ ૬૯ ॥

શુદ્ધ આત્માવાળા પાત્રમાં અલ્પ દ્રવ્ય આપ્યું હોય તોપણ તે સમૃદ્ધિને
આપનાર થાય છે. ગાયેને ચરાવેલું ઘાસ સ્નિગ્ધ પચને આપે છે. ૬૯

સ્વલ્પસત્ત્વેષ્વપિ સ્વેષુ, વૃદ્ધિઃ સત્સ્વેવ નિશ્ચિતમ્ ।

ઉદ્દમો યજ્ઞનૈર્દૃષ્ટઃ, સતુષેષ્વેવ શાલિષુ ॥ ૭૦ ॥

સ્વજનો અલ્પ સત્ત્વવાળા હોય તોપણ તેઓમાંથી આગાદી થાય છે. ડાંગર-
શાળી છાલાવાળી હોય તોપણ તે લોહોના બેવામાં આવે છે. ૭૦

સિદ્ધિં સૃજન્તિ કાર્યાણાં, સ્મિતાસ્યા એવ સાક્ષરાઃ ।

લેખા ઉન્મુન્દ્રિતા એવ, જાયન્તે કાર્યકારિણઃ ॥ ૭૧ ॥

હસતા સુખવાળા સાક્ષર પુરૂષો કાર્યોની સિદ્ધિ કરે છે. મુદ્રિત કરેલા લેખો
કાર્ય કરનારા થાય છે. ૭૧

ઉપકારઃ સતાં સ્થાનવિશેષાદુણદોષકૃત્ ।

લોકે ઘૂકે રવેર્માસસ્તેજસે ચાઽપ્યતેજસે ॥ ૭૨ ॥

સારા માણુસોના ઉપકાર સ્થાન પરત્વે ગુણ અને દોષ કરે છે. સૂર્યની કાંતિ
લોહોને પ્રકાશ આપે છે અને ઘૂડ પક્ષીને પ્રકાશ આપતી નથી. ૭૨

૧ સુમનસનો અર્થ પુષ્પ અને સન્નત-અને થાય છે.

૨૨૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

પન્યાસજી શ્રીમદ્ દ્વાનવિજયજી મહારાજે શ્રી વડોદરા નરેશ
પાસે આપેલ વ્યાખ્યાન.

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૮૩ થી ચાલુ.)

પરસ્પર વિરોધ ન આવે તેમ ધર્મ અર્થ કામ એ ત્રણ વર્ગનું
સાધન કરવારૂપ અઠારમા ગુણનું સ્વરૂપ.

ત્રણ વર્ગ ધર્મ અર્થ ને કામ. જેનાથી અલિપ્ત કાર્યનો ઉદય અને મોક્ષની સિદ્ધિ થાય, તેનું નામ ધર્મ કહેવાય છે, અને જેનાથી લૌકિક કાર્ય પ્રયોજનની સિદ્ધિ થાય. તેનું નામ અર્થ કહેવાય છે. અને જેનાથી અભિમાનના રસથી પ્રેરા-એલી ઇદ્રિયોને પ્રીતિ થાય, તેનું નામ કામ કહેવાય છે. આ ધર્મ અર્થ અને કામ રૂપ ત્રણ વર્ગ પરસ્પર ગુંથાયેલ છે. તેમાં એક બીજાનો ઉપધાત ન થાય, તેવી રીતે ગૃહસ્થોએ સેવન કરવા. પરંતુ કોઈનો ઉપધાત થાય તેમ ન કરવું. જો ધર્મ અને અર્થનો ઉપધાત કરી કેવળ કામનેજ સેવન કરે તો અરણ્યમાં રહેલા હાથી જેમ વિષય સુખમાં મગ્ન થઈને આપત્તિનું સ્થાન થાય છે, તેમ તે માણસ પણ દુઃખના સ્થાનરૂપ થાય છે. તેમજ જે પુરૂષ ધર્મ અને કામને ઉલ્લંઘન કરી કેવળ અર્થજ ઉપાર્જન કરવામાં તમર રહે છે, તેના ધનનો બીજા માણસો ઉપલોગ કરે છે. અને પોતે તો હાથીને મારનાર સિંહની જેમ કેવળ અર્થ ઉપાર્જન કરવાની ખાતર કરેલ અનીતિ આદિ દુષ્કર્મનોજ લાગીદાર થાય છે. તેમજ જે પ્રાણી ધર્મની અવગણના કરી કેવળ અર્થ ઉપાર્જન કરવામાં અને કામ (ઇચ્છિત પંચેન્દ્રિયોના વિષય) નું સેવન કરવામાં આસક્ત બને, તો વાવવાને આપેલા બીજનું ભક્ષણ કરનાર કણુબીની જેમ દુઃખી અવસ્થાને પ્રાપ્ત થાય છે. અને જે માણસ અર્થ તથા કામ એ બેની ઉપર બેઢકારી કરીને કેવળ ધર્મનું સેવન કરવા ઇચ્છે છે તે પુરૂષે તો ગૃહસ્થાવાસનો ત્યાગ કરીને સાધુપણું અંગીકાર કરવું એજ ઘણું સાફ છે. અર્થાત્ ગૃહસ્થોએ એકલો ધર્મજ અંગીકાર કરવો, એ પણ ઉચીત નથી. પરંતુ પરસ્પર આધારહિત ત્રણ વર્ગોનું સેવન કરવું. તેમાં પણ વિશેષ કરીને ધર્મનું સેવન કરવું. કારણ ધર્મ વિના અર્થ અને કામની પ્રાપ્તિ થતી નથી. કહ્યું છે કે:—

ત્રિવર્ગસંસાધનમન્તરેણ, પશોરિવાયુર્ચિફલં નરસ્ય ।

તત્રાપિ ધર્મ પ્રવરં વદન્તિ, ન તં વિના યદ્વતોર્ઽર્થકામૌ ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—ધર્મ, અર્થ અને કામ આ ત્રણ વર્ગના સાધન વિના મનુષ્યનું આયુષ્ય નિષ્ફળ છે. તે ત્રણ વર્ગમાં પણ ધર્મ છે તે શ્રેષ્ઠ છે. કારણ તેના વિના

સુધારો તથા સૂચના.

૨૨૧

અર્થ અને કામની પ્રાપ્તિ થતી નથી. ૧ ॥

ઉપરના હેતુથી ગૃહસ્થોને ત્રણે વર્ગનું સાધન કરવું ઉચિત છે.

॥ ઇતિ અઢારમા ગુણનું સ્વરૂપ સંપૂર્ણ ॥

॥ અતીથિ દીનાદિ પુરૂષોનો યોગ્યતા પ્રમાણે સત્કાર કરવા રૂપ
ઓગણીસમા ગુણનું સ્વરૂપ. ॥

અતીથિ અને દીન આદિ જનોની યથોચિત સેવા કરવી. હમેશાં અતિ ઉન્નવળ આચરણની પ્રવૃત્તિવાળો અથવા તીથિ વિગેરે દિવસનો જેને વિજાગ નથી, તે અતીથિ, અને ધર્મ અર્થ કામની આરાધન કરવામાં અત્યંત અશક્ત એવા લુલા, આંધળા, બહેરા આદિ દીન ઉપરોક્ત અતીથિ તથા દીન પુરૂષો આદિની સેવા કરવી પણ ઉચિત છે. ઔચિત્ય રહિત ગુણોનો સમૂહ હોય, તો તેપણ યોગ્યતાને પ્રાપ્ત થતો નથી. માટે અતીથિ (સાધુ) ની પુણ્યાનુબંધી પુન્યને અર્થે દીનાદિકની દયાને અર્થે યથોચિત સેવા કરવી જોઈએ.

॥ ઇતિ ઓગણીસમા ગુણનું સ્વરૂપ સંપૂર્ણ. ॥

અપૂર્ણ.

મહેર ખખર.

અમદાવાદ તા ૧૬ માહે ૪ સને ૧૯૧૮.

સંવત ૧૯૭૪ ના ચૈત્ર શુદ્ધ ૫ ભોમ

મે. શ્રી આત્માનંદ જૈન સભા.

મુ. ભાવનગર.

અમદાવાદથી લી. પાનસરના શ્રી મહાવીર સ્વામીજી મહારાજના કારખાતાની કમીટી વિ. વિ. કે પાનસરમાં મહાવીર સ્વામી મહારાજશ્રીને તખ્તતશીન કરવાતું પ્રતિષ્ઠાતું મુહુર્ત સંવત ૧૯૭૪ ના વૈશાખ શુદ્ધ ૬ ને ગુરુવાર તા. ૧૬-૫-૧૯૧૮ ના રોજ નિર્ધાર્યું છે. તે પ્રસંગે સકળ જૈન શ્રવેતાંખર મૂર્તિપૂજક સંઘને આમંત્રણ કરવાની કંકાત્રીઓ કાઢી છે. પણ તમામ રથજે તે પહોંચી ન પણ શકે તેથી આપના માન્ય પત્રમાં આ આવત ધ્યાન ખેંચાય તેવી રીતની બહેરખખર છાપવાને સૂચના આપવા મહેરખાની કરશે.

ઝવેરી વાડીલાલ વખતચંદ.

શા. ભોગીલાલ સાંકળચંદ.

—:—

૨૨૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

સુધારો.

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશના મેનેજર,

નીચેનો સુધારો આપના પ્રખ્યાત માસિકમાં મુકશો.

આખ્યાન સાહિત્ય સંગ્રહ ભાગ ૧ લા ના પૃષ્ઠ ૪૬૩ ની નીચે “પર્યુષણ પર્વ” લાઠરવા શુદ્ધી પંચમી અને શ્રી કાળકાચાર્યથી શુદ્ધ થોયે કરવા મહાન આચાર્યોનું ફરમાન છે; જેથી લાઠરવા શુદ્ધ ઉપરાંત કરવું યોગ્ય નથી.” આટલી કુટનોટ લખવી જોઈતી હતી પણ લખાયેલ નથી તે મારી ભૂલ થયેલી છે તે સુધારવા જોનાચાર્ય શ્રી વિજય-કમળસૂરિશ્ચરણ મહારાજે તથા ઉપાધ્યાયજી મહારાજ શ્રી વીરવિજયજી મહારાજે અમોને સુચના કરેલ છે જેથી તેઓનો ઉપકાર માનું છું અને આ સંગ્રહિત ગ્રંથ હોવાથી કાંઈ સ્થળે અમારો પ્રમાદ થયેલો જણાય તે આગતમાં અમોને કાંઈ મહાશય યોગ્ય સુચના કરશે તો હવે પછી ઉપકાર પૂર્વક સુધારવામાં આવશે.

લી૦ વિનયવિજયજી.

સં. ૧૯૭૪ ચૈત્ર શુદ્ધ ૫

ઝવેરી પરમાણુદ્દાસ લાલચંદનો સ્વર્ગવાસ.

ગોધા નિવાસી ઉક્ત અંધુ ગયા માસના વઢી ૩૦ ના રોજ માત્ર બે ત્રણ દિવસની ખેળની ખીમારી ભોગવી માત્ર ત્રીશ વર્ષની ભરયુવાન વયે અત્રે પંચત્વ પામ્યા છે. લાઈ પરમાણુદ્દાસ સ્વભાવે સરલ, શાંત, મળતાવડા અને ધર્મનિષ્ઠ અંધુ હતા. તેઓ આ સભાના સભાસદ હતા અને સભા ઉપર અત્યંત લાગણી ધરાવતા હતા. તેઓના આ ખેદકારક મૃત્યુથી સભાએ એક લાયક સભાસદ ગુમાવ્યો છે, જેને માટે અમો સંપૂર્ણ દિલગીર છીએ. ભવિતવ્યતા આગળ મનુષ્યમાત્રનો ઇલાજ નથી. તેઓના પવિત્ર આત્માને પૂર્ણ શાંતિ પ્રાપ્ત થાઓ તેવું ઇચ્છીએ છીએ.

છપાયેલા ગ્રંથોના નામ.

- ૧ સુકૃત સંકીર્તન મહાકાવ્ય સી. ડી. દલાલ લેખિત ઇંગ્લીશ પ્રસ્તાવના સાથે. ૦-૬-૦
- ૨ સામાચારી પ્રકરણ સટીક. ૦-૮-૦ ૩ કુમારપાળ ચરિત્ર. ૦-૮-૦
- ૪ મહાવીર ચરિત્ર પ્રાકૃત. ૦-૧૩-૦ ૫ કૌમુદીમિત્રાણુંદ નાટક. ૦-૬-૦
- ૬ પ્રબુદ્ધ રૌહિણીય નાટક. ૦-૫-૦ ૭ પ્રાચીન જૈન લેખસંગ્રહ (પ્રથમ ભાગ) ૦-૮-૦

થોડા વખતમાં નીચેના ગ્રંથો પ્રસિદ્ધ થશે.

- ૧ ધર્માભ્યુદય નાટક, સૂક્તમુક્તાવળી. ૦-૪-૦ ૨ પંચનિગ્રંથી પ્રજાપના તૃતીયપાદ- ૦-૪-૦
- ૩ રત્નશેખરી રૂથા. (પ્રાકૃત) ૦-૪-૦ સંગ્રહણી સટીક. ૦-૪-૦
- ૪ દાનપ્રદીપ. ૨-૦-૦ ૫ બૃહત સંઘયણિ મોટી ટીકા. ૧-૧૨-૦
- ૬ શ્રાદ્ધવિધિ. ૭ પદ્મરશ્મિન સમુચ્ચય.

છપાતા નવા ગ્રંથો.

- ૧ પાંચસંગ્રહ. શેઠ રત્નજીભાઈ વીરજી તરફથી.
- ૨ સત્તરિસય ઠાણ સટીક-શાહ યુનીલાલ ખુખચંદ પાટણવાળા તરફથી.
- ૩ સુમુખનૃપાદિમિત્ર ચતુષ્ક કથા. શા. ઉત્તમચંદ હીરજી પ્રભાસપાટણવાળા તરફથી.
- ૪ ચૈત્યવંદન મહાભાષ્ય. ૫ ધર્મપરીક્ષા. જામનગરવાળી બેન મણી ત.
- ૬ જૈન મેઘદૂત સટીક. ૮ જૈન ઐતિહાસિક ગૂર્જર રાસ સંગ્રહ.
- ૭ પ્રાચીન જૈન લેખસંગ્રહ દ્વિતીય ભાગ ૯ દ્રૌપદી સ્વયંવર નાટક.

છપાવવાના ગ્રંથો.

- ૧ સિદ્ધપ્રાભુત સટીક. ૨ વૃત્ત્યાનક સટીક.
- ૩ સંસ્તારક પ્રકીર્ણક સટીક. ૪ શ્રાવક ધર્મ વિધિ પ્રકરણ સટીક.
- ૫ બંધહેતૂદય ત્રિભંગી સટીક. ૬ બંધોદયસત્તા પ્રકરણ સટીક.
- ૭ વિજયચંદ કેવળી ચરિત્ર પ્રાકૃત. ૮ વિજ્ઞપ્તિ સંગ્રહ.
- ૮ વિજયદેવસૂરિ માહાત્મ્ય. ૯ જૈન ગ્રંથ પ્રશસ્તિ સંગ્રહ.
- ૧૧ પ્રાચીન પાંચમો કર્મગ્રંથ. ૧૨ લિંગાનુશાસન સ્વોપણ ટીકા સાથે.
- ૧૩ ધાતુ પારાયણ.

આગમો છપાવવાની થયેલ યોજના.

- ૧ અંતગદ્દશાસૂત્ર સટીક. ૨ અનુત્તરોવ્વાઈસૂત્ર સટીક.
- ૩ ઉપાસકદશાંગ સટીક. ૪ નંદીસૂત્ર. શ્રીહરિમદ્રસૂત્રકૃત ટીકા સાથે.

આ માસમાં નવા હાખલ થયેલા માનવંતા સભાસદો.

- ૧ પંડિત હરગોવિન્દાસ ત્રિકમલાલ. રે. રાંધનપુર હાલ બનારસ. બી. વ. લા. મે.
- ૨ શ્રી યશોવિજયજી જૈન પુસ્તકાલય. ”
- ૩ શા. ખીમચંદ કુલચંદ. રે. સુબંધ. પે. વ. વાર્ષિક મેમ્બર.
- ૪ શેઠ ભગવાનલાલ માણેકચંદ. રે. ભાવનગર. ”
- ૫ શા. મેઘજી ત્રીલોવન. રે. જલાલપુર. ”

છપાઇ બહાર પડ્યો છે.

(શુદ્ધ ભાષાંતર) શ્રીભગવતી સૂત્ર. (પ્રથમશુદ્ધ)

કિંમત રૂા. ૨-૮-૦ ટપાલખર્ચ જુદું.

આ સૂત્રના વાંચન વખતે સોનામોહોરોની પ્રભાવનાઓ થઇ છે, ત્યારે શું તમારા ઘરમાં તેનો સંગ્રહ ન બેઠ્યો ?

શ્રી જૈનધર્મનું અર્થ જીવન સર્વજ્ઞ પ્રણીત સૂત્રો છે. આ ભારતવર્ષ ઉપર વિજયવજ્ર દ્વારા કાવનાર આખા જૈન ધર્મની ધમારત સૂત્રોના પાયા ઉપર જ રચાણી છે. ભગવાન શ્રી જિન-પ્રભુની નીતિમય અને પવિત્ર આગ્રાઓ, ઉંડા રહસ્યો અને સૂક્ષ્મ તત્ત્વજ્ઞાન જાણવાના મુખ્ય સાધન તેમના પવિત્ર સૂત્રોજ છે. ભગવાન શ્રી મહાવીરપ્રભુની વાણીની એક અક્ષર માત્રથી અનેક અમૂલ્ય શિક્ષાઓના પ્રવાહો એ સૂત્રોમાંથી છુટે છે. તે સૂત્રોમાં ઉપદેશોના સંગ્રહરૂપ ભંડારો ભરેલાં છે, અને તેમના દરેક વાક્ય, દરેક શબ્દ અને દરેક અક્ષર જ્ઞાનામૃતથી ભરપૂર છે.

સંપ્રતિકાલે જૈનોના પીસ્તાલીશ આગ્રો કહેવાય તેની અંદર આ પાંચમાં અંગરૂપે ભગવતી સૂત્રની એક મહાન આગમ તરીકેની ગણના થાય છે. આ મહાન સૂત્રમાં સ્થળે સ્થળે ઉત્તમ તત્ત્વજ્ઞાન ધર્મોપદેશ અને અધ્યાત્મ વિદ્યાના મૂળ તત્ત્વોનું યથાર્થ પ્રતિપાદન કરેલું છે. મનુષ્ય જન્મમાં આવશ્ય, પ્રાપ્ત્ય અને જ્ઞાત્ય શી વસ્તુ છે તેનો ઓધ કરનાર આ એક સર્વોત્તમ ગ્રંથ ગણાયો છે. પૂર્વાચાર્યોના કેટલાએક લેખોમાં કહ્યું છે કે, શ્રી મહાવીરપ્રભુ અને ગાતમસ્વામીના પ્રશ્નોત્તરરૂપે અંચિત કરેલા ભગવતીસૂત્રમાંથી કર્મપ્રકૃતિના સ્વરૂપ, તાત્ત્વિક સિદ્ધાંતો, આચારધર્મો અને વિવિધ રહસ્યના ઓધો મળી શકે છે; તેથી આ મહાન ગ્રંથ સંસારસાગરથી તરવાને ઉત્તમ નૌકારૂપ, જૈન સંવેગી મહાત્માઓને વિશ્રાંતિને માટે માનસરોવરરૂપ, અખંડ આત્મિક આનંદનો અનુભવ કરવાને કલ્પવૃક્ષરૂપ અને અનાદિકાળના અજ્ઞાનરૂપ ગળેન્દ્રને દૂર કરવામાં કેસરીસિંહરૂપ કહેવાય છે. તેમજ તે સાધુ-સાધ્વી, શ્રાવક અને શ્રાવિકાએ ચતુર્વિધ સંઘના સર્વસ્વ ધનનો મોટો ખજાનો છે. આ પાંચમાં અંગરૂપે ભગવતીસૂત્રમાં એકસોથી અધિક શતક છે. તેની અંદર દશહજાર ઉદ્દેશો છે. જે ઉદ્દેશોની અંદર એકંદર છત્રીશહજાર પ્રશ્નો આવે છે. પ્રત્યેક શતકની અંદર દશ દશ ઉદ્દેશો આવે છે.

આ પ્રથમ શતકના પહેલા ઉદ્દેશમાં કર્મના ચલનનો વિષય આવે છે તેની અંદર તે વિષે નવ પ્રશ્નો કરવામાં આવ્યા છે. બીજો ઉદ્દેશ દુઃખ વિષયનો છે, જેનાં જીવ પોતે કરેલા દુઃખને વેદના સંબંધી પ્રશ્નનો નિર્ણય કરવામાં આવ્યો છે. ત્રીજો ઉદ્દેશ કાંક્ષા પ્રદેશનો છે; જેમાં જીવે કરેલાં કાંક્ષામોહનીય કર્મના પ્રશ્નનો નિર્ણય કરવામાં આવ્યો છે. ચોથો પ્રશ્નનો ઉદ્દેશ છે; જેમાં કર્મની પ્રકૃતિ-ભેદના પ્રશ્નનો નિર્ણય કરવામાં આવ્યો છે. પાંચમો ઉદ્દેશ. પૃથ્વી સંબંધી છે, જેમાં “પૃથ્વીઓ કેટલી છે?” એ પ્રશ્નનો નિર્ણય કરવામાં આવ્યો છે. છઠો યાવત ઉદ્દેશ છે, તેની અંદર કેટલા અવકાશને અંતરે સૂર્ય રહેલો છે, તે સંબંધી નિર્ણય કરવામાં આવ્યો છે. સાતમા નૈરયિક ઉદ્દેશમાં નરકને વિષે ઉત્પન્ન થતાં નારકી સંબંધી નિર્ણય કરવામાં આવ્યો છે. આઠમા બાલ નામના ઉદ્દેશમાં “મનુષ્ય એકાંત બાલક છે કે કેમ?” એ પ્રશ્નનું નિરાકરણ કરવામાં આવ્યું છે. નવમા ગુરૂત્વના ઉદ્દેશમાં “જીવો કેવી રીતે ગુરૂત્વ-ભારેપણાને પામે છે?” ઇત્યાદિ પ્રશ્નનો નિર્ણય કરવામાં આવ્યો છે અને દશમા ચલનાદિ ઉદ્દેશોમાં ચાલતું છે, તે અચલિત છે. ચાલતું નથી. ઇત્યાદિ પ્રશ્નનો નિર્ણય કરવામાં આવ્યો છે.

પુરૂષોત્તમ ગીગાભાઈ શાહ. ભાવનગર